

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitatea!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Director general onorific DORU DINU GLĂVAN

Publicație de cultură, atitudine
și performanță

UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

Director general NICOLAE VASILE

Redactor-șef RODICA SUBȚIRELU

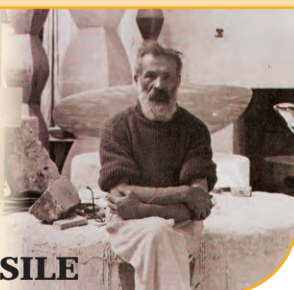
**ÎN PREMIERĂ ABSOLUȚĂ,
O STRĂ-STRĂNEPOATĂ A LUI EMINESCU ACORDĂ
PRIMUL SĂU INTERVIU CRONICII TIMPULUI!**

» pag.8-9

» pag.7

**Brâncuși,
între
pământ
și cer**

NICOLAE VASILE

» pag.20

**Femei
celebre
și poveștile
lor de viață**

VICTORIA MARINESCU

» pag.21

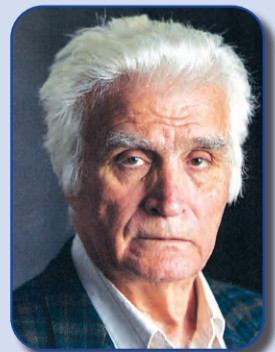
**Repere
hibernale
austro-
ungare**

RADU LEVÂRDĂ

» pag.24

Prof.
pictor
**Cojocaru
Vergil-
COVER,**
membru
al UAPR,
la 86
de ani

» pag.18

**Ademenitor
până la
adicție**

CARMINA IORGA

ÎN PREMIERĂ ABSOLUTĂ, O STRĂ-STRĂNEPOATĂ A LUI EMINESCU ACORDĂ PRIMUL SĂU INTERVIU CRONICII TIMPULUI!

Cu oarecare emoție, dar cu un vibrant interes jurnalistic, am vizitat-o acasă pe doamna Marina Ioana Olariu, despre care nimeni până acum, din afara familiei sale, nu a știut că este stră-strănepoată, pe linie directă, a celui mai mare poet român al tuturor timpurilor, Mihai Eminescu! Distinsa mea gazdă este om de știință, profesor universitar doctor, autor sau coautor al multor manuale referitoare la ingineria electrică. Într-o ambianță mai mult decât prietenoasă, creată chiar din primele momente când am făcut cunoștință, domnia sa a acceptat, pentru prima dată în viața sa, să-și deconspire apartenența la un arbore genealogic genial pentru poporul român și să-mi acorde un interviu în exclusivitate pentru „Cronica Timpului”.

CRISTIANA VĂRĂȘTEANU: Mulțumindu-vă pentru amabilitatea cu care m-ați primit așa dori, pentru început, să-mi spuneți câteva lucruri despre dumneavoastră. Apoi, de unde pasiunea pentru domeniul ingineriei?

acum se numește ICCE – Institutul de Cercetare pentru Componente Electronice. Titlul științific de doctor l-am obținut la Institutul Politehnic București.

CRISTIANA VĂRĂȘTEANU: Știu că ați avut o activitate susținută și în domeniul pedagogic. Cum s-a împletit aceasta cu cea științifică?

MARINA IOANA OLARIU: Da, activitatea mea pedagogică a început la Universitatea Valahia, din Târgoviște, unde am susținut examenele și am luat toate gradele până la gradul de profesor universitar. Cred că drumul nostru în viață se conturează și pe baza a ceea ce ne dorim, iar mie mi-a plăcut mereu să lucrez cu studenții. A preda nu este deloc o activitate ușoară, pentru că studenților trebuie să le explici în așa fel încât ei să înțeleagă, să fie atrași de materie și să obțină rezultate meritorii. Chiar și pregătirea în sine a cursului ce urmează a fi predat este solicitantă pentru profesor, fiindcă el trebuie să se vadă mereu în locul studentului și să analizeze dacă modul de prezentare a cursului este în măsură să-i aducă în mod eficient informația. Această permanentă transpunere în mentalitatea studenților mei m-a menținut tânără și m-a apropiat de ei. Munca mea a dat roade pentru că mulți dintre studenții mei s-au realizat din punct de vedere profesional, unii lucrând în cercetare, alții având funcții importante în companii multinaționale, iar alții chiar ocupând locuri de muncă foarte apreciate peste hotare.

CRISTIANA VĂRĂȘTEANU: Cu astfel de activități atât devaste și de solicitante, ați mai avut timp și pentru viața familială?

Interviu realizat de CRISTIANA VĂRĂȘTEANU

MARINA IOANA OLARIU: Da, viața familială a ocupat și ocupă locul cel mai important. Am doi copii, Matei (numit astfel după străbunicul meu) și Mihnea. Matei a urmat cursurile Universității Politehnice din București, secția de germană, iar acum deține fabrica de plase sudate și fabrica de plase pentru balastiere de la Suceava. Mihnea a făcut facultatea în Germania, a obținut masterul în Anglia cu calificativul „distinguished”. Împreună cu doi colegi de

liceu deține o serie de depozite ale farmaciei Perfect Care, precum și o centrală de 9 MW la sol, la Baba Ana. Din familie, de la bunica și bunicul meu avem vie, de care acum se ocupă efectiv Mihnea. Având în vedere că atât acesta cât și soția lui, care e medic rezident, sunt foarte ocupați, eu și soțul meu, Nicolae, îi ajutăm destul de mult.

CRISTIANA VĂRĂȘTEANU: Aveți un arbore genealogic impresionant. Cum este să fiți urmașa unor

nume intrate de peste un secol în conștiința națională și nu numai?

MARINA IOANA OLARIU: Nu m-am folosit niciodată de numele strămoșilor mei. Am încercat mereu să îmi fac o carieră bazându-mă exclusiv pe forțe proprii, ceea ce cred că am reușit. Port în suflet sentimentul de mândrie față de oamenii deosebiți din familia mea și am considerat totdeauna că este de datoria mea să fac tot posibilul să mă ridic la nivelul lor pentru a le cinști astfel memoria. Mama mea m-a încurajat să îmi fac propriul drum în viață și să nu mă folosesc de numele lui Mihai Eminescu pentru a obține beneficii. Ea a fost o singură dată în viață în situația în care s-a ajutat de faptul că este rudă cu Eminescu. Începuse liceul la Notre Dame, dar din cauze financiare nu a mai putut continua. Fratele ei a adus-o să locuiască la Brașov unde l-a și terminat. Pe vremea aceea nu putea da oricine examen la facultate, fiindcă se făcea triere de cadre și doar persoanele importante erau acceptate la examen. Mama nu era lăsată să susțină examenul de admitere la facultate. Neavând altă alternativă a spus celor în drept: „cum, sunt strănepoata lui Mihai Eminescu și nu mă lăsați să dau examen?” Doar atunci a fost lăsată să se înscrie și să susțină examenul de admitere. Mama a fost conferențiar universitar la Metalurgie, are o placă comemorativă acolo, deci și-a croit drumul în viață bazându-se pe forțe proprii, într-un domeniu dificil.

Soțul meu se numește Nicolae Olariu. Și el este cercetător ca și mine, a lucrat la ICPE în Cercetare-Dezvoltare în domeniul energiei solare (în special sisteme fotovoltaice). De asemenea, începând cu 1993 a predat diferite cursuri, precum Bazele Electrotehnicii și Surse Regenerabile de Energie, la Universitatea Valahia din Târgoviște. Am un frate, Florin Oprea, care are la rândul său doi băieți, Alexandru care este student în Anglia și Ioan care este pasionat de tenis. Bunica mea se numea Ecaterina Eminescu, era fiica lui Matei Eminescu, fratele poetului nostru național, Mihai Eminescu. Aceasta a decedat când eu aveam vârsta de 13 ani. Matei Eminescu a avut o fiică din prima căsătorie, care a avut la rândul său un fiu, Victor, tatăl unei fiice. Aceasta a avut la rândul său o fiică, Didona. După divorțul de prima soție, Matei Eminescu lucra în armată și a fost trimis la Mizil unde a cunoscut-o pe mama bunicii mele și s-a căsătorit cu ea. Din această căsătorie, Matei Eminescu a avut doi copii, Ecaterina (bunica mea) și Gheorghe. Ecaterina s-a căsătorit cu Alexandru Persu și au avut împreună trei copii, unul a murit de pneumonie, al doilea, Ioan, a fost inginer la IAR Brașov (fabrica de avioane în timpul războiului, transformată apoi în fabrica Tractorul), ajungând director adjunct la noua fabrică. Al treilea copil este Sanda, care s-a căsătorit cu Oprea Florea și a avut doi copii, adică pe mine, Marina și pe Florin. Ecaterina și Alexandru Persu nu erau bogați. Mama bunicii avea o soră căsătorită cu primarul Mizilului care era înstărit și care a crescut-o pe Ecaterina ca pe o fiică, a trimis-o în București la Liceul Notre Dame de

Sion (ordin de călugărițe din Franța) care era ca o școală franceză cu internat, situată pe Bd. Pache Protopopescu lângă Facultatea de Construcții. Bunica a învățat limba franceză la perfecție. Când s-a căsătorit, a primit ca dotă o podgorie. Alexandru Persu provenea dintr-o familie foarte bună pentru că tatăl lui lucrase la palat, avea o casă foarte frumoasă pe Calea Victoriei. Și el a moștenit câteva podgorii. Alexandru Persu avea mai mulți frați, unul dintre frați, Aurel Persu, a făcut facultatea de mecanică în Germania, a luat examenul de doctorat, a fost profesor la Politehnică - Facultatea de Mecanică și a inventat forma aerodinamică a automobilului în picătură de apă. Automobilul inventat de el se află la muzeul Automobilului Român. La Politehnică din București este un amfiteatru care-i poartă numele. Este și o stradă în București cu numele lui. De asemenea, avea aptitudini muzicale, cânta la violoncel în orchestra inginerilor. Bunica și bunicul vorbeau franțuzește în casă și astfel am învățat și noi.

CRISTIANA VĂRĂȘTEANU: Aveți rădăcini puternice atât în domeniul literar cât și cel tehnic. Cred că așa se explică înclinația dumneavoastră spre domeniul tehnico-pedagogic. Uimitor este faptul că împreună cu soțul dumneavoastră v-ați ocupat și de podgoriile deținute din moși-strămoși, păstrând astfel vie moștenirea primită, atât din punct de vedere fizic cât și moral.

MARINA IOANA OLARIU: Da, așa este, m-am implicat cu drag în tot ceea ce a ținut de conservarea și administrarea podgoriilor. În momentul în care s-a elaborat proiectul SAPARD, acesta s-a făcut pe o firmă care se numește „Domeniile Persu-Eminescu”. Firma „Domeniile Persu-Eminescu” a fost preluată de Domeniile Franco-Române, care au adăugat încă 40 ha, plus toată crama. În prezent, fiul meu Mihnea se ocupă de toate podgoriile, este foarte implicat în această activitate și atât eu cât și soțul meu suntem foarte bucușori pentru că tradiția familiei merge mai departe. Gheorghe, fratele bunicii mele, Ecaterina, a făcut armata, a fost colonel la grăniceri, a fost prizonier în Primul Război Mondial, apoi a plecat în Germania, s-a întors în România și a avut o fată, Yolanda Eminescu.

torat aprofundat consacrat aparenței și rolului acesteia în dreptul modern român, al profesorului academician Traian Ionașcu, obținând în 1948 titlul de doctor-laureat al Facultății de Drept din București, cu teza „Vânzarea în rate a mobilelor cu clauză de rezervă a proprietății”. În anul 1949 și-a dat demisia din magistratură, fiind numită asistentă la Catedra de drept civil a Facultății de Drept din București, apoi a ajuns cercetător științific principal la Secția de drept civil a Institutului de cercetări juridice al Academiei R.P.R., institut nou-înființat. În 1955 i s-a recunoscut titlul de doctor docent, fiind promovată șef al Sectorului de drept civil (1965) și director adjunct științific (1972). S-a pensionat în anul 1983, dar și-a continuat activitatea științifică. A publicat un număr mare de articole și cărți, în special în domeniul dreptului proprietății intelectuale.

Ca urmare a eforturilor sale, începând cu anul 1979-1980, a fost introdus în planul de învățământ universitar „Dreptul proprietății industriale” ca disciplină distinctă. A predat cursul postuniversitar de legislația invențiilor și semnelor distinctive la Facultatea de Drept din București (1980), precum și cursul postuniversitar de drept de științe economice și politice din Strasbourg (1968-1993). Un timp a predat și în Germania.

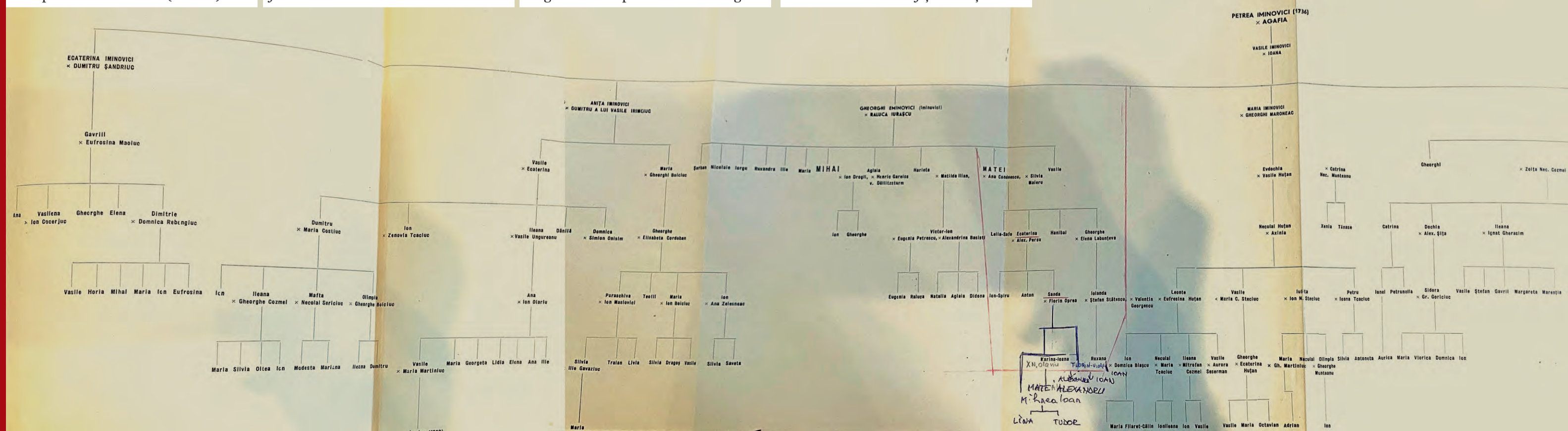
Yolanda (în familie i se spunea Nana) venea mereu pe la noi, avea o casă în Vatra Luminoasă, venea să îl vadă pe bunicul. Era o femeie foarte frumoasă și foarte deșteaptă. Ea a avut o fată, Roxana Eminescu, care a terminat franceza, portugheza și spaniola, fiind conferențiar universitar la Universitatea din Bresque, Franța. Roxana are un băiat, Ion Eminescu, care a făcut facultatea la Bresque, lucrează în Franța, are doi copii, o fată și un băiat. Yolanda Eminescu a fost cea care i-a condus doctoratul lui Adrian Severin.

Fratele bunicii, tatăl Yolande, Gicu, a fost închis. După ce a ieșit din închisoare a scris o monografie despre Napoleon Bonaparte. Are mormântul pe Aleea Scriitorilor la Belu. La Mizil, în casa părintească a bunicii mele veneau des Caragiale, precum și soția lui George Bacovia, Agata, pentru a-i vizita pe bunicii mei.

CRISTIANA VĂRĂȘTEANU: Dacă v-ați întâlni față în față cu Lucrețiu de dreptul, Yolanda Eminescu rămânând în conștiința publică atât datorită rezonanței numelui său, cât și ca o deschizătoare de drumuri în domeniul juridic.

MARINA IOANA OLARIU: Dacă m-aș întâlni cu Mihai Eminescu i-aș mulțumi pentru opera lui, pentru ceea ce a lăsat moștenire. I-aș spune că sunt mândră că fac parte din familie și că m-am strădui la rândul-mi, deși nu a fost cu puțință, să mă ridic la înălțimea valorii sale!

FAMILIA POETULUI EMINESCU (I)
RAMURA EMINOVICI

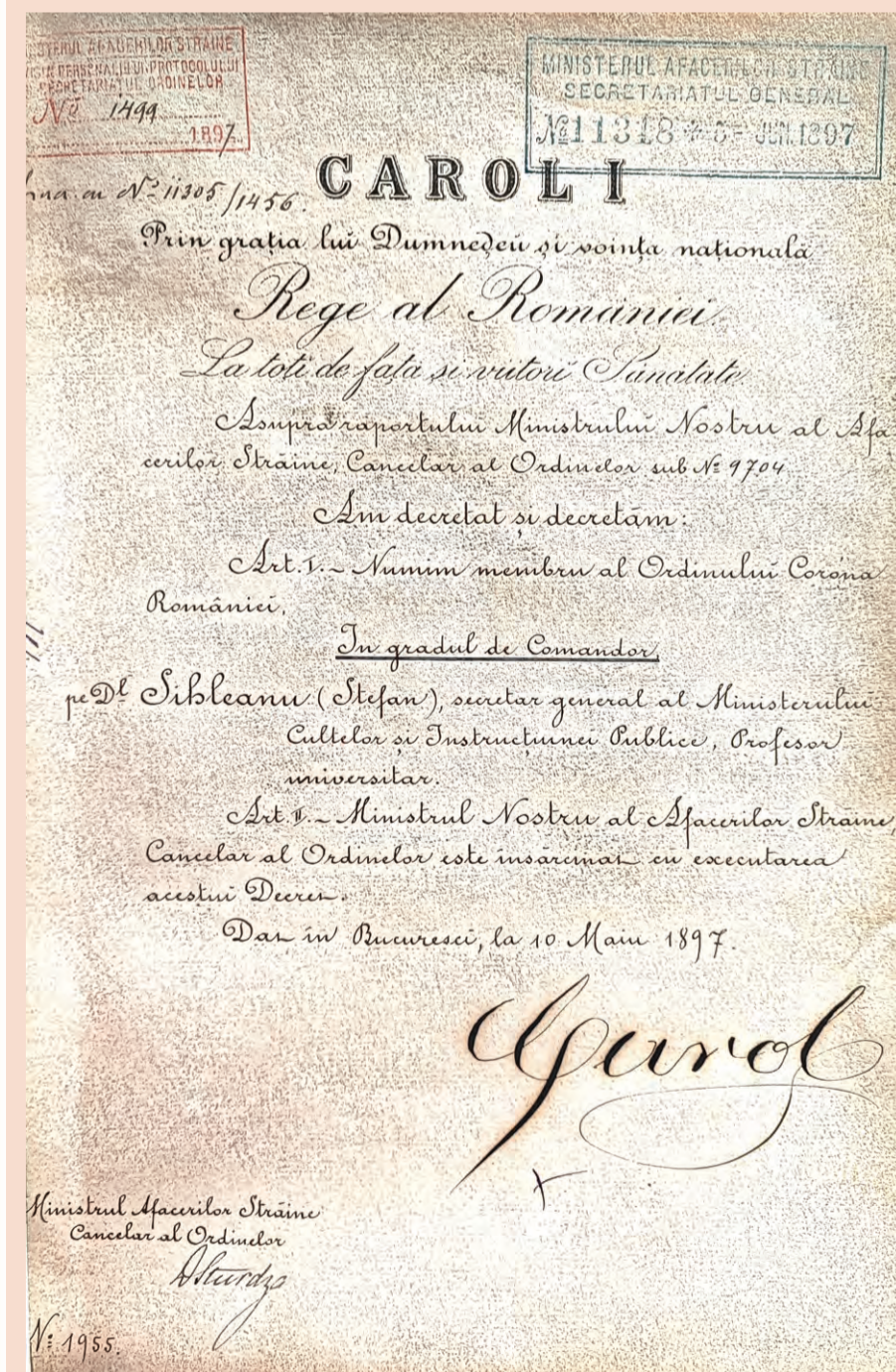
Heraldică, Genealogie și Sigilografie

Despre decorația conferită în 1897 lui Ștefan Sihleanu

Profesorul Ștefan Sihleanu a fost doctor în drept și științe naturale la Universitatea din Napoli (1876) și a publicat: Curs de zoologie generală (1881-1888), Studiu asupra peștilor electrici, în limba italiană (1876), 18 ani de istorie financiară de la 1870 la 1887 (1889) (Dim. R. Ro-

Ordinul „Coroana României” în gradul de Comandor (avers și revers)

Decretul regal nr. 1.955 din 10 mai 1897

DR. LAURENȚIU-ȘTEFAN SZYMKOVICS

setti, Dicționarul contemporanilor, București, 1897, p. 170).

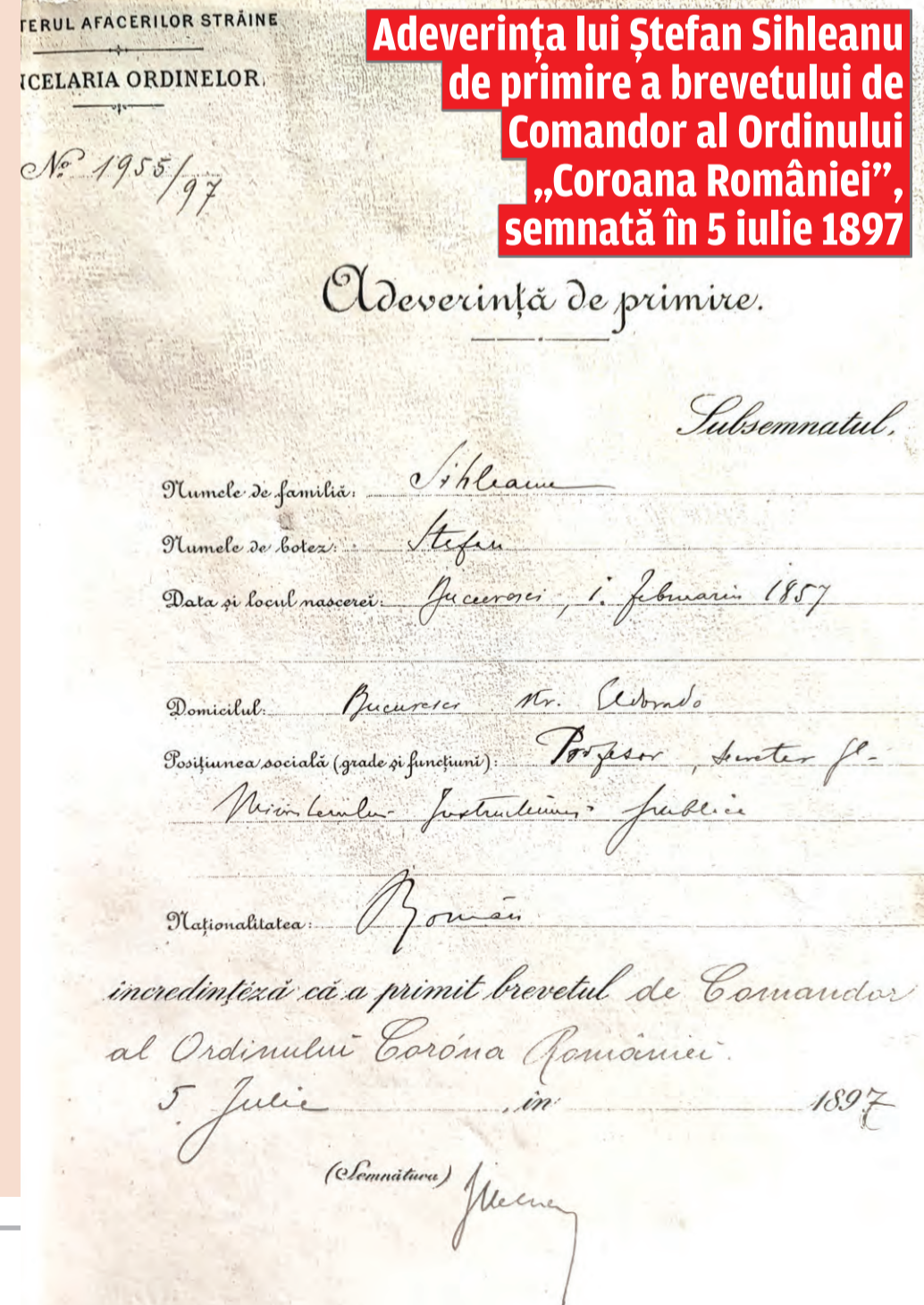
În urma intervenirii ministrului Cultelor și Instrucțiunii Publice și urmare a raportului lui Dimitrie Sturdza, ministrul Afacerilor Străine, cancelar al Ordinilor, nr. 9.704/1.498 din 13 mai 1897, regele Carol I a semnat în București, la 10 mai 1897, Decretul nr. 1.955, prin care conferea Ordinul „Coroana României” în grad de Comandor profesorului universitar Ștefan Sihleanu, secretar general al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice. Conform adevărții de primire a brevetului de Comandor al Ordinului „Coroana României”, semnată în 5 iulie 1897, Ștefan Sihleanu s-a născut la 1 februarie 1857 în București, unde și domiciliu.

Prezentăm descrierea distincției onorifice și reproducerea grafică care provin de la Arhivele Naționale Istorice Centrale, din fondurile Ministerului Afacerilor Externe. Cancelaria Ordinilor, dosar nr. 60/1897 (documentele) și Cantacuzino (decorația).

Ordinul „Coroana României” a fost instituit printr-o lege din 10 mai 1881 și avea scopul de a recompensa

serviciile aduse statului. Conform Regulamentului Ordinului „Coroana României” nr. 2.002, din 6 august 1885 (aflat, sub formă de copie, la Arhivele Naționale Istorice Centrale, Ministerul Afacerilor Externe. Cancelaria Ordinilor, dosar nr. 642): „decorațiunea acestui Ordin este o cruce cu ramuri egale; fiecare ramură e de smalt roșu având împrejur o dungă albă; între ramuri e cifra regală. În mijlocul crucii e un medalion cu două fețe: partea de deasupra conține coroana regală de oțel, pe smalt roșu; împrejur, pe un cerc de smalt alb, este scris, în partea superioară: PRIN NOI ÎNȘINE, și în partea inferioară, 14 MARTIE 1881. Reversul medalionului poartă scris la mijloc, pe smalt roșu: 10 MAI; și împrejur, pe un cerc alb: 1866, 1877, 1881. Crucea e atârnată de o panglică albastru-închis, cu câte o dungă pe fiecare latură de culoarea oțelului. Comandorii poartă crucea cu cifra de aur, în mărime de 60 milimetri, atârnată la gât”.

Adevărții de primire a brevetului de Comandor al Ordinului „Coroana României”, semnată în 5 iulie 1897

Serata „Eminescu, jurnalistul” 18 ianuarie 2024

Început de An Nou cu bucurie și dragoste pentru cultură și Eminescu. Luna ianuarie este marcată, ca totdeauna, de omagierea celui mai mare poet național din toate vremurile, Mihai Eminescu. Centrul Cultural UNESCO Mihai Eminescu, din București, a găzduit pe data de 18 ianuarie a.c. prima Serată „Eminescu, jurnalistul” din acest an, un eveniment cultural-artistic organizat cu mare succes de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România. La acest eveniment, pe lângă un public numeros, au participat personalități marcante ale artei și culturii naționale, care au subliniat valoarea operei lui Mihai Eminescu și necesitatea ca aceasta să fie permanent promovată în rândul cercurilor, mai mari sau mai mici, de cititori, de

pretutindeni. Astfel, au prezentat expuneri și au citit din creația Luceafărului nepieritor Paula Romanescu, Narcis Zărnescu, Miron Manega, Mihai Costin, Ion Necula. În buna tradiție a Seratelor, mai mulți membri ai Trupeii Teatrului NostruM, Mariana Anghel, Marilena Caraghiaur, Alina Găman, Irinuka Giju, Doina Ghițescu, Marius Herșcu, Marius Ionescu, Daniel Nețuț, Sava Regățeanu și subsemnata, Daniela Bădescu, au prezentat un colaj teatral inspirat de versuri eminesciene. Momentele muzicale, circumscrise tematicii seratei, au fost asigurate de Irinuka Giju (soprană), Lăcrămioara Crihană (mezzosoprană) și Corina Vlad Diaconescu (pian). Evenimentul a fost moderat de actrița Claudia

Motea și scriitorul Nicolae Vasile. În încheiere, întreaga asistență a cântat „Eminescu” - muzică și versuri Ion-Aldea Teodorovici. Nu pot pune punct acestei cronici fără a reaminti cum a evocat George Călinescu dispariția Poetului Nepereche: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeva subțire a altui crin de țâria parfumurilor sale”.

DANIELA MARIANA BĂDESCU

Mulțumiri și recunoștință!

Exuberanta noastră colegă de scenă, Mariana Anghel, cofondatoare a Teatrului NostruM, care ființează sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, a fost internată luna trecută, în regim de urgență, la Spitalul Clinic „Sfânta Maria”, din București. Recent, când ne-am reîntâlnit pentru repetiția unei piese pe care o vom juca în curând, Mariana mi-a relatat următoarele: „Rar mi-a fost dat să văd un spital atât de curat și dotat cu aparatură modernă, performantă, cu un colectiv medical și administrativ atât de apropiat solicitărilor pacienților, internați sau ambulatorii. Am fost impresionată de profesionalismul doamnelor Liana Negru, medic primar pneumolog și Elena Cristina Radu, medic primar gastroenterolog, al asistentelor medicale din cabinetele acestora, care însoțesc o procedură medicală cu un zâmbet cald și o vorbă de încurajare. Tuturor le mulțumesc din inimă pentru atenția cu care m-au înconjurat pe perioada spitalizării și apoi cât am urmat tratamentul de recuperare! Cu permanentă recunoștință!” Achiesez la această apreciere de suflet făcută de Mariana Anghel, cu convingerea că astfel ar trebui să se vorbească despre toate spitalele din țara noastră! (D.M.B)

ROBERT CONSTANTIN NICULAE

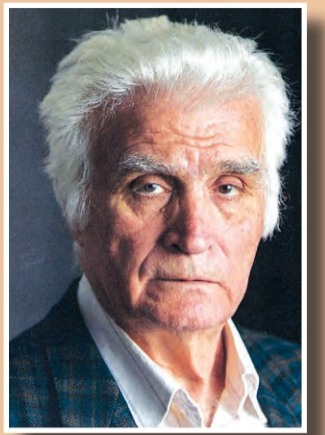
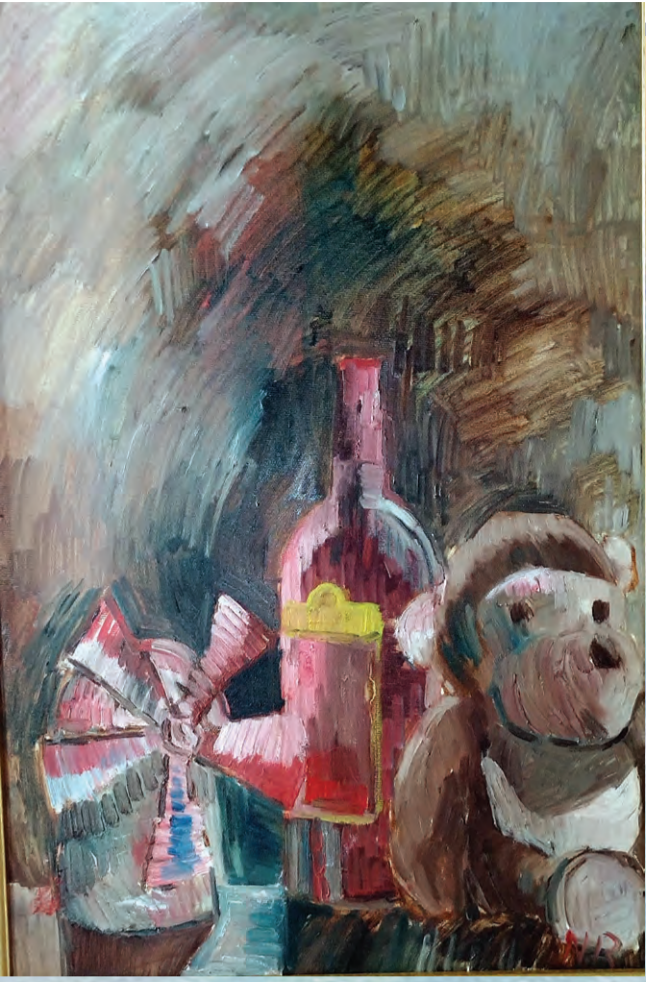
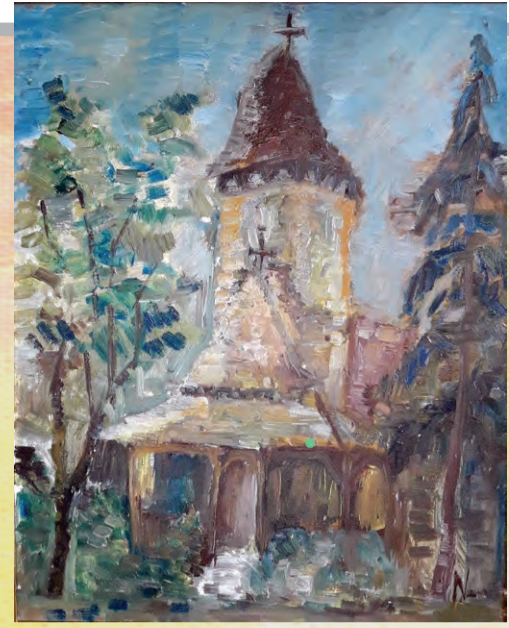
A expus pentru prima dată la numai 11 ani

Pictura lui **Robert Constantin Niculae**, un copil de treisprezece ani, surprinde și încântă ochii privitorului atât prin culorile vii și optimiste, cât și prin construcția compozițională fermă și stabilă. El este un artist de excepție ivit la o vârstă a copilăriei, la care alți copii nici nu visează. Lucrările sale pline de vibrație și armonie sunt încărcate de forță și echilibru, simplitate a formei și monumentalitate. Arta sa este o adevărată revelație atât pentru public cât și pentru critică. Creația tânărului pictor descrie un univers bogat ce cuprinde case, biserică, flori, grădini și colțuri inedite de natură, relevând un romantism plin de vervă și emoție artistică. El are un talent energic și viguros, un fin și atent observator al lumii înconjurătoare, alternând studiul în plein-air cu cel de atelier și face dovada capacității sale de a munci intens, cu rezultate minunate și revelatorii. Fragmentarea tușei și studiul în natură fac din

Robert Niculae un impresionist și un realist al formelor și culorilor. Cu o activitate bogată și intensă, cu participări la expoziții de grup și deja o expoziție personală, tânărul își exprimă talentul precoce printr-un patos entuziast și meditativ. Pasiunea pentru armonii cromatice originale, verva și bucuria de a picta, fac din Robert Niculae un artist în toată puterea cuvântului și un colorist care pare că știe înainte de a învăța. Convins de faptul că ceea ce face, face bine, micul artist are blândețea unui înțelept și știința unui veritabil profesionist. În istoria artelor, talentele timpurii au confirmat valoarea artistică, iar Robert Niculae dovedește prin lucrările sale de până acum faptul că are o valoare de excepție și incontestabilă. Îi doresc mult succes mai departe!

GETA DELEANU,
critic de artă

Robert are 13 ani, este elev în clasa a VII-a, la Liceul Nicolae Steinhardt din București, urmând în paralel și școala de artă nr.3. La numai 11 ani a expus pentru prima dată la o expoziție comună la Grădina Moșescu, Râmnicu Sărat. În noiembrie 2022, la 12 ani, a avut prima expoziție personală „Nihil Sine Deo”, la Teatrul Bulandra. Au mai urmat numeroase expoziții comune la Muzeul Țăranului Român, la Unart, la Garden Centre Bragadiru, iarăși la Grădina Moșescu, la Muzeul Marinei Române, Palatul Mogoșoaia, Biblioteca Metropolitană ș.a. A câștigat numeroase premii și le numim pe cele mai importante: „Bucuria Crăciunului”, locul 1; „Șevalet”, locul 1; „Pace și Media”, locul 1; „Concursul Internațional de Artă”, locul 1, la grupa de vârstă 13 ani, profesioniști; „Martha Bibescu”, locul 2, fiind cel mai mic dintre concurenții câștigători. I s-au luat interviuri la Radio România Internațional, Radio România Cultural, Radio România Antena Satelor, Radio România București Fm și Radio Trinitas. De asemenea a avut două apariții la TV Trinitas, în emisiunea „Talent și efort”, realizată de Mihaela Poenaru. Despre lucrările lui s-a scris în revistele: „Independența Română - Independența prin cultură”, „Convorbiri literar-artistice”, „Dacia Nemuritoare”, „Cronica Timpului”. O a doua expoziție personală o are chiar în aceste zile la Muzeul Marinei Române, din Constanța, iar între 17-22 aprilie a.c. va expune la NEW YORK, la Artio Gallery, ocupând al doilea loc la o selecție internațională foarte riguroasă. În ultimii ani a primit numeroase diplome de excelență și a devenit și cel mai tânăr membru al Ligii Navale Române, Filiala București.

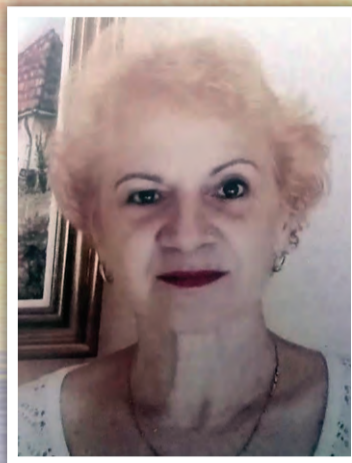
prof. pictor VERGIL COJOCARU COVER

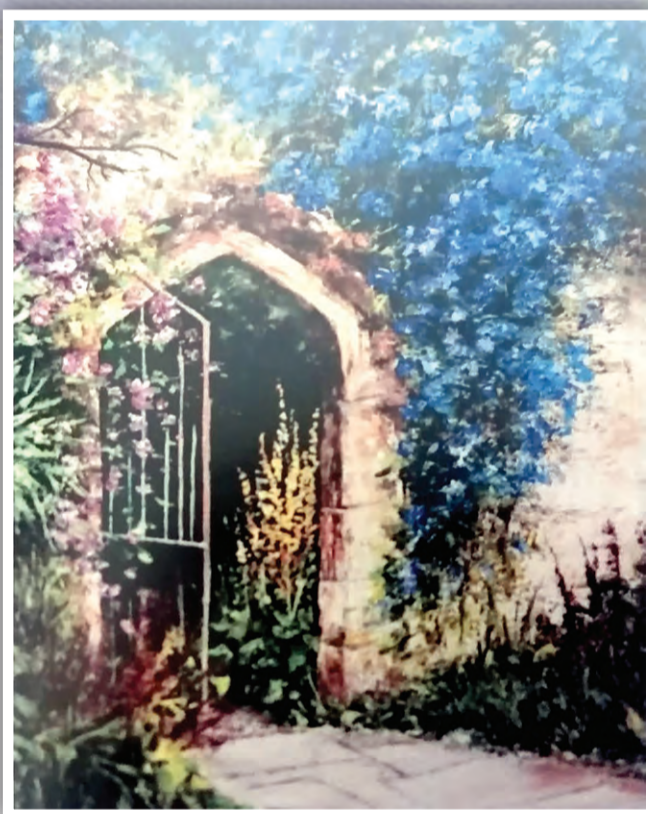
Porți deschise la Palat DE LA CLASIC LA CONTEMPORAN

Vasilica Adăniloiaie

este o artistă plastică foarte talentată, având și frumoase calități umane. În pictură dovedește subtilitate în compoziție și culoare, admirată de mulți colegi de breaslă. Este o iscusită „reproducătoare” a unor tablouri celebre, dar capacitatea sa artistică, înzestrată de bunele Ursitoare, ridică pe un alt piedestal artistic creațiile sale de inspirație proprie. Multe lucrări artistico-plastice ale doamnei Vasilica Adăniloiaie vor fi apreciate și de generațiile ce vor veni, drept moștenire culturală și artistică, realizată într-o sfântă spiritualitate. Unele dintre tablourile sale fac din artistă o aliată a cerului.

Poarta sufletului

Înainte furtunii

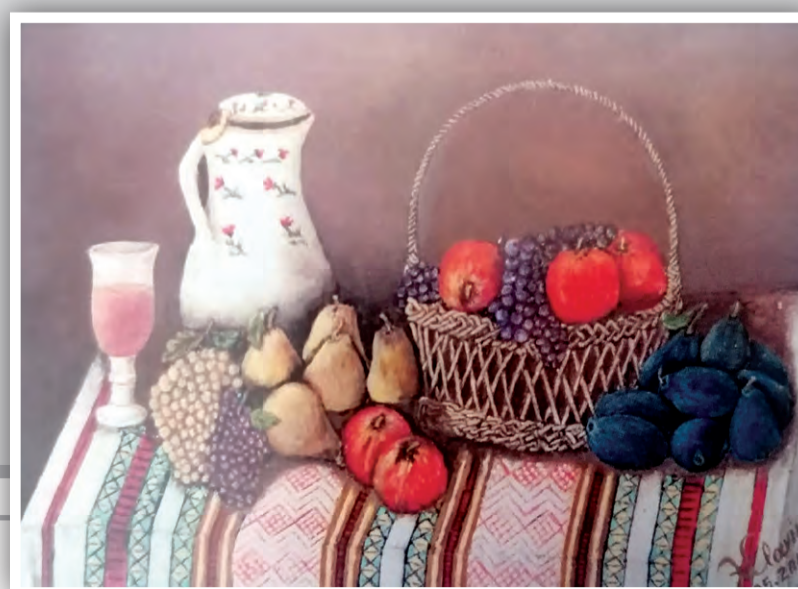
Flaviu Micu

un artist plastic „neprihănit” în arta sa plastică. Unele tablouri, deși par a face parte din grupa picturii „naive”, pot ocupa un loc prețios în istoria artelor plastice. Pictura sa clasică ne arată o maturitate de a trăi într-o bună înțelegere, pictorul și pictura de șevalet. Artistul Micu Flaviu este o reușită a transformării pasiunii într-o ocupație plăcută și utilă, atât pentru sine ca împlinire, cât și pentru cei din jur, iubitori de artă și frumos. Nimic nu este mai propriu culturii balcanice decât povestea, cea care curge din altă poveste într-un șir nesfârșit, de către un personaj ce privește lumea cu ironie, făcând haz de necaz.

Cele alese

Fruite și must

Gabriela Guțescu

este un pictor polivalent care folosește cu mult talent și folos artistic o multitudine de tehnici în favoarea artei plastice contemporane. Tablourile sale novatoare poartă în sine evoluția sensibilității sale, a studiului cromatic și compoziției. Artă sa plastică trăiește într-un univers artistic aparte, în jurul căruia sperăm într-un destin promițător în cadrul artei noastre contemporane. Pictura sa are calitatea de a convinge degustătorii de artă de profunzimea abordărilor artistice plastice Gabriela Guțescu în crearea brandului său artistic.

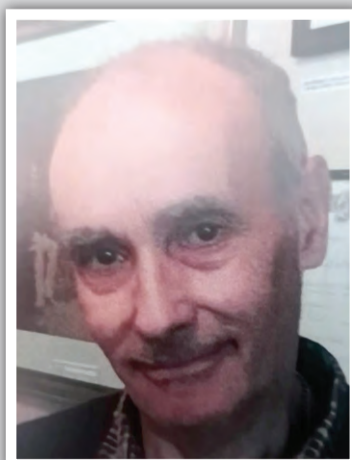
Alexandrina Dinu

are darul artistic de a se manifesta și dezvolta prin peisaje, naturi statice, flori și mai ales suflet și inimă care aspiră prin realizări artistice și bunătate către liniștea din înaltul cerului. Asemenea trăirii multor lucruri omenești, experiența artei este, în esență, una a aparențelor, a ceea ce se află la vedere. Artă este un joc, o plăcere, un mod de a trece dincolo de toate amănuntele de rutină ale vieții de zi cu zi și de a vedea frumusețea din tot ce ne înconjoară. Pentru a înflori, o inimă de artist are neapărat nevoie de căldura aprobării și aprecierii și chiar de strălucirea admirației.

Marin Mihai Năsturaș

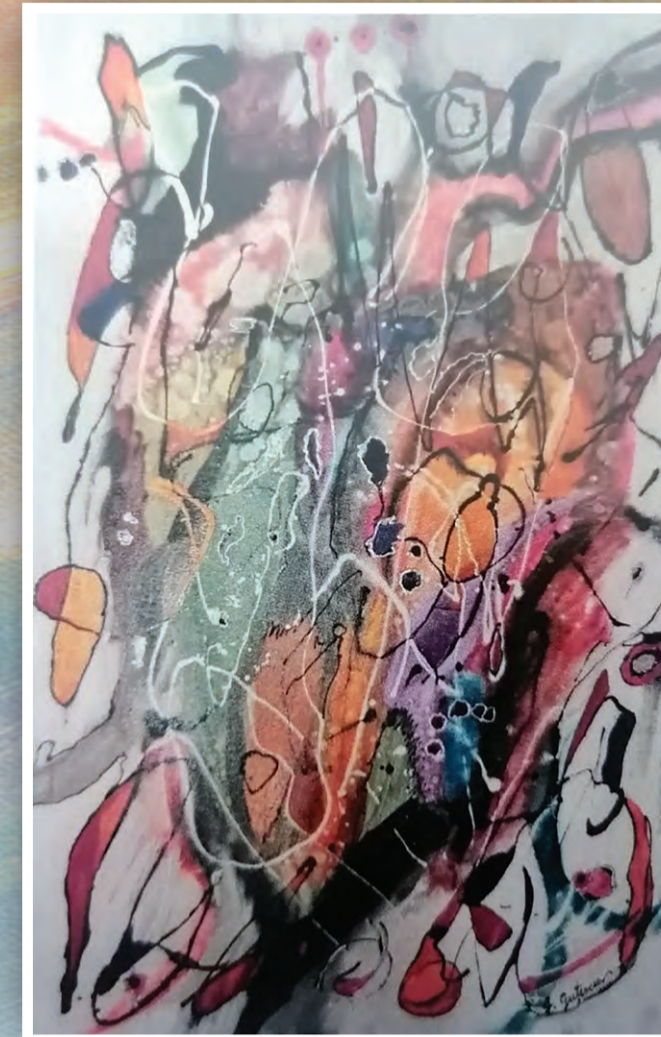
un pictor de o aleasă educație în teoria și arta picturii. Implicat în pictura de icoane și pictura religioasă, el se îndreaptă atât către pictura clasică, precum și spre cea laică și grafică. Icoana nu este un portret; portretul înfățișează numai aspectul pământesc al omului, pe când icoana înfățișează și starea lui lăuntrică. Adesea starea celui care pictează icoana și credința au mai mare importanță decât măiestria cu care este pictată. Pictorul are astfel răbdarea și responsabilitatea lucrului bine făcut, unde fiecare detaliu devine important. Meșteșugul picturii icoanelor devine un adevărat demers spiritual și în același timp un exercițiu de virtuozitate. Marin Mihai Năsturaș este îndrăgostit și de peisajele dunărene, ca un adevărat „fiu al Dunării” și, pe unde trece, lasă recolte artistice bogate.

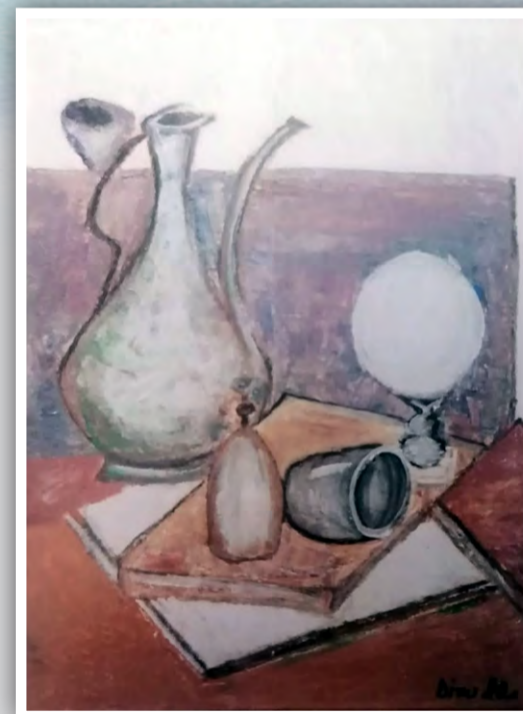
Viscol în noapte

Dragoste cromatică

Natură statică

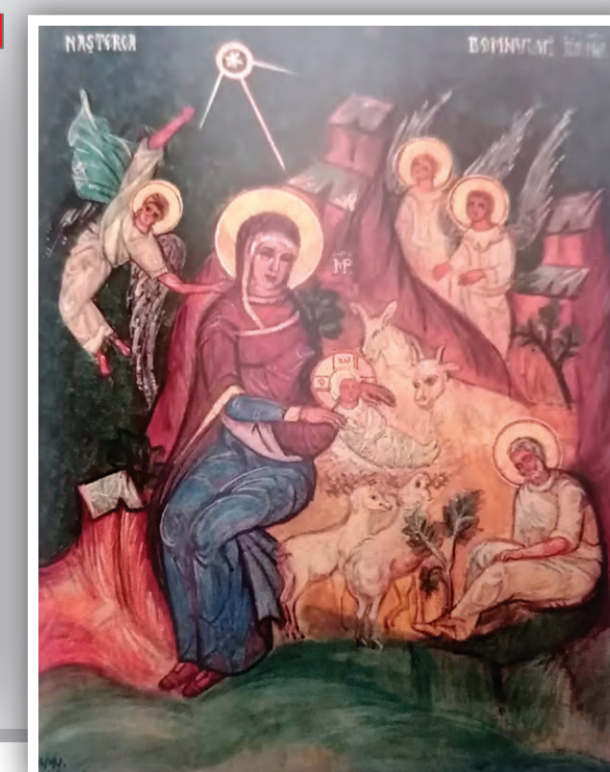
Peisaj. Pădure

La Căldăușani

Nașterea Domnului

Eveniment politic european de importanță majoră

- alegerile europarlamentare din perioada 6-9 iunie 2024 -

Unul dintre evenimentele politice de cea mai mare importanță pentru cetățenii Uniunii Europene îl reprezintă alegerea reprezentanților în Parlamentul European. Parlamentul European este ales odată la cinci ani direct de cetățenii statelor membre și reprezintă populația statelor membre în puterea legislativă. Înainte de a prezenta ce este și care sunt atribuțiile Parlamentului, mă voi referi pe scurt la evoluția în timp a Uniunii Europene, o uniune politică și economică a 27 de state membre, având o suprafață de 4.233.262 km² și o populație de aproximativ 447 milioane.

Uniunea Europeană a dezvoltat o piață unică internă printr-un sistem standardizat de legi care se aplică în toate statele membre. Politicile Uniunii Europene vizează asigurarea liberei circulații a persoanelor, bunurilor, serviciilor și capitalurilor în cadrul pieței interne, adoptarea legislației în domeniul justiției și afacerilor interne și menținerea unor politici comune privind comerțul, agricultura, pescuitul și dezvoltarea regională. Pentru călătoriile în Spațiul Schengen, controlul pașapoartelor a fost eliminat. O uniune monetară a fost înființată în 1999, a intrat în vigoare în 2002 și este compusă din 19 state membre ale UE care utilizează moneda euro. Cetățenia UE și cea europeană au fost înființate odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht în 1993. Uniunea Europeană își are originea în Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO) și în Comunitatea Economică Europeană (CEE), înființate în 1951 prin Tratatul de la Paris, respectiv în 1957 prin Tratatul de la Roma. Membrii inițiali ai Comunității Europene au fost: Belgia, Franța, Italia, Luxemburg, Olanda și Germania de Vest. În anii următori Comunitatea s-a lărgit prin aderarea unor noi state membre și și-a crescut puterea prin adăugarea de domenii economice, sociale și politice în competența sa. **Tratatul de la Maastricht a înființat Uniunea Europeană sub prezenta denumire în 1993. Cea mai recentă modificare majoră a bazei constituționale a Uniunii Europene, Tratatul de la Lisabona, a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009.** Tratatul de la Lisabona va oferi Uniunii Europene instrumentele adecvate pentru a face față provocărilor complexe ale secolului XXI, precum globalizarea, schimbările climatice, securitatea energetică, mediul și dezvoltarea durabilă, criminalitatea organizată sau imigrația.

Iată cele 12 inovații cheie introduse de Tratatul de la Lisabona: **1.** Uniunea Europeană va avea un Președinte stabil al Consiliului European, cu un mandat de doi ani și jumătate, cu posibilitatea de a fi reînnoit o singură dată; **2.** Uniunea va avea un Înalț Reprezentant pentru Afaceri Externe și Politică de Securitate, care-l va înlocui pe actualul Înalț Reprezentant pentru Politică Externă și de Securitate Comună/PESC. Noul Înalț Reprezentant va fi, în același timp, și vice-președinte al Comisiei; **3.** Numărul de membri ai Parlamentului European este fixat la 750 plus președintele PE. **(În septembrie 2023, eurodeputații au aprobat Decizia Consiliului European de a crește cu 15 numărul de locuri în Parlamentul European până la 720 pentru legislatura 2024-2029).** Numărul minim și maxim de reprezentare a statelor membre a fost stabilit la șase, respectiv 96 de parlamentari europeni. România beneficiază de 33 de deputați europeni; **4.** Carta Drepturilor Fundamentale dobândește statut juridic obligatoriu; **5.** Tratatul mărește numărul domeniilor în care Parlamentul European are dreptul de a aproba legislația europeană, împreună cu reprezentanții sta-

telor membre din Consiliul UE (procedură cunoscută sub numele de „co-decizie”); **6.** Votul cu majoritate calificată va deveni modalitatea obișnuită de vot în Consiliul UE. **Se va renunța astfel la dreptul de veto în multe domenii ale acțiunii UE, întărindu-se capacitatea de acțiune comunitară;** **7.** Deciziile luate cu majoritate calificată vor avea nevoie, începând din 2014, de sprijinul a 55% dintre statele membre, reprezentând 65% din populația Uniunii Europene; **8.** Parlamentele naționale dobândește dreptul de a urmări actele legislative ale Uniunii, pentru a se asigura că atribuțiile sunt exercitate la cel mai adecvat nivel decizional (local, național sau european) –respectarea principiului subsidiarității; **9.** Uniunea Europeană dobândește personalitate juridică; **10.** Importanța relațiilor de vecinătate ale Uniunii este consacrată la nivel de Tratat, ca politică integrată; **11.** Tratatul de la Lisabona recunoaște existența unor noi provocări la adresa Uniunii, precum combaterea schimbărilor climatice,

promovând totodată solidaritatea statelor membre în domeniul energiei; **12.** Statele membre se pot retrage din UE, urmând procedura prevăzută în acest sens de clauza de retragere. Regatul Unit a semnalat intenția de a părăsi Uniunea în urma unui referendum din iunie 2016, astfel că pe 31 ianuarie 2020 Regatul Unit a părăsit definitiv Uniunea Europeană.

Uniunea Europeană reprezintă astăzi **7,3% din populația lumii**, însă datorită influenței sale globale, Uniunea Europeană a fost descrisă ca o superputere emergentă, adică are o creștere economică și socială semnificativă. Astfel, în anul 2017 a realizat un produs intern brut nominal (PIB) de 19.670 miliarde de dolari SUA, reprezentând aproximativ **24,6% din PIB nominal global** și 16,5% măsurată în termeni de paritate a puterii de cumpărare. În plus, toate cele 27 de țări ale UE au indicele dezvoltării umane foarte ridicat conform programului Națiunilor Unite pentru dezvoltare. În anul 2012 Uniunea Europeană a primit Premiul Nobel pentru pace.

Uniunea Europeană întreține misiuni diplomatice permanente în întreaga lume și este reprezentată în cadrul Națiunilor Unite, Organizația Mondială a Comerțului, G7 - Grupul celor Șapte reprezintă un forum internațional al guvernelor unor state dezvoltate din punct de vedere economic, tehnologic și militar: Canada, Franța, Germania, Italia, Japonia, Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord și Statele Unite ale Americii, precum și G20, adică forumul internațional

prof. ION VOINEA

care reunește cele 20 de economii cu cea mai mare dimensiune și cu cea mai rapidă creștere. Membrii săi reprezintă peste 80 % din PIB-ul mondial, 75 % din comerțul global și 60 % din populația planetei.

Legile formulate de instituțiile UE sunt adoptate într-o varietate de forme. În general, ele pot fi clasificate în două grupuri: **cele care intră în vigoare fără a fi necesare măsuri naționale (Regulamente) și cele care necesită în mod specific măsuri naționale (Directive).** Uniunea Europeană are șapte organe principale de decizie, respectiv instituțiile sale: Parlamentul European, Consiliul European, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană și Curtea Europeană de Conturi. Competența în examinarea și modificarea legislației este împărțită între **Consiliul Uniunii Europene și Parlamentul European**, în timp ce sarcinile executive sunt îndeplinite de **Comisia Europeană și în-o capacitate limitată de către Consiliul European** (să nu se confunde cu Consiliul Uniunii Europene). **Există și o organizație care se numește Consiliul Europei, dar aceasta nu are nicio legătură cu Uniunea Europeană.** Consiliul Europei este o organizație internațională ce a fost fondată la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, în 1949, cu scopul de a promova drepturile omului, democrația și statul de drept în Europa.

Politica monetară a zonei euro este determinată de Banca Centrală Europeană. Interpretarea și aplicarea legislației UE și a tratatelor sunt asigurate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Bugetul UE este un buget multiannual, fiind examinat de Curtea de Conturi Europeană.

Parlamentul European este singura adunare transnațională din lume aleasă în mod direct, europarlamentarii reprezentând interesele cetățenilor Uniunii Europene la nivel european. Alegerile se dispută între partidele politice naționale, însă odată aleși, majoritatea eurodeputaților aleg să devină parte a grupurilor politice transnaționale. Europarlamentarii dezbate temele importante politice, economice și sociale ale statelor membre, de la susținerea economiei la lupta împotriva sărăciei și schimbărilor climatice și la aspecte de securitate. Susțin valorile Uniunii Europene: respectarea drepturilor omului, libertatea, democrația, egalitatea și statul de drept. Parlamentul European aprobă bugetul Uniunii și supraveghează cheltuirea acestuia. De asemenea, alege președintele Comisiei Europene, numește comisarii și îi poate trage la răspundere.

Numărul de europarlamentari aleși din fiecare țară a Uniunii Europene este convenit înainte de fiecare alegere și se bazează pe **principiul proporționalității degresive**, ceea ce înseamnă că fiecare europarlamentar dintr-o țară mai mare reprezintă mai mulți oameni decât un europarlamentar dintr-o țară mai mică. Numărul minim de europarlamentari din orice țară este de 6, iar numărul maxim este de 96. **România va avea un număr de 33 de europarlamentari, fiind a șasea țară ca mărime din Uniunea Europeană, conform numărului de locuitori.** În Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene-Versiunea Consolidată - document publicat la data de 30.03.2010 în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene - există prevederi legislative precise și clar exprimate despre funcționarea fiecărei instituții în parte. Toate acestea, necesită o cunoaștere temeinică de către populația din cele 27 state membre, cu deosebire de către cei care se gândesc să candideze pentru un loc în Parlamentul European.

STOMATOLOGIA IERI, AZI... MÂINE...

La 20 martie se sărbătorește „Ziua mondială a sănătății orale”, dată aleasă în 2007 de World Dental Federation (FDI). Rezultatele și nivelul scăzut al sănătății orale din țara noastră, respectiv a programelor de sănătate publică în ceea ce privește prevenția dentară, ar putea fi: receptivitatea scăzută a maselor, neobișnuite îndeajuns cu astfel de programe, lipsa conștientizării unor politici de îmbunătățire a sănătății publice orale în rândul populației, care ar trebui orientate nu doar la nivel de prevenție dentară, ci funcție de nevoile principale ale cetățenilor țării noastre. Pentru a ne elucida asupra importanței sănătății orale ne-am adresat domnului lector universitar și doctor stomatolog Ion Bogdan Teodor Georgescu, medic primar, doctor în științe medicale, președintele „Societății române de parodontologie”.

Interviu realizat de ALEXANDRU ȘTEFAN

ALEXANDRU ȘTEFAN: După evenimentele din decembrie 1989, asistența stomatologică a populației țării noastre a suferit mari schimbări. Cum apreciați că ar trebui orientată politica sanitară stomatologică a statului nostru?

ION BOGDAN TEODOR GEORGESCU: Pentru a înțelege problema stomatologică în țara noastră este necesar să facem puțină istorie, să vedem de unde am plecat. În anul 1923, la Cluj, s-au pus bazele „Asociației doctorilor în medicină stomatologică” din România, iar în interiorul asociației se înființează „Colegiul de stomatologie”, editându-se atunci și primul „Tratat de stomatologie”. În anul 1937 asociația se mută în capitală și se transformă în „Societatea română de stomatologie”, fiind în cadrul „Facultății de Medicină” din București. Catedra de stomatologie a fost coordonată de eminentul profesor Dan Teodorescu. Din anul 1947 avem „Facultatea de Stomatologie” de pe lângă „Institutul de Medicină și Farmacie” București, ulterior întâlnind facultăți similare în Cluj, Timișoara, Iași, Târgu Mureș, Craiova și Constanța.

AL.Ș.: Cursurile facultății de stomatologie durau șase ani. Așadar, după 1950-1960 aveam un număr considerabil de absolvenți și implicit de medici. Cum s-a organizat această ramură a medicinei?

I.B.T.G.: Asistența stomatologică era coordonată de la nivel central, de Ministerul Sănătății. Așa cum bine ați precizat, cursurile facultății de stomatologie durau șase ani și după absolvire obțineai titlul de doctor stomatolog. În acea perioadă era nevoie de specialiști și s-au organizat cursuri de perfecționare postuniversitare, s-au dat examene de promovare ca medic specialist, medic primar, doctorant. Se înființează cabinete de stomatologie în unități școlare, de obicei în licee, pe lângă care au fost arondate școlile primare și grădinițele. Aceste cabinete urmăreau în special prevenția afecțiunilor stomatologice, încă de la apariția așa-zisilor dinți de lapte până la cei definitivii, prin protecția spațiului necesar erupției dinților și prevenirea afecțiunilor parodontale. Astfel, se puteau depista dentiții incorecte cauzate de obiceiuri din copilărie precum sugerea degetului, interpunerea buzei sau limbii între dinți, se puteau corecta diferite anomalii stomatologice cu dispozitive ortopedice, plăcuțe de

acrilat, suruburi de dilatare, arcuri, planuri înclinate și multe alte metode pentru tratamentul dinților definitivii. Un alt obiectiv consta în educația sanitară privind igiena dentară. Copiii erau învățați să folosească periuța și pasta de dinți, săpunul și prosopul, fiind periodic chemați în grupuri la cabinet pentru consultație și tratament stomatologic. În general, asistența stomatologică era atent îndrumată de medici specialiști.

AL.Ș.: În ultimii ani cabinetele de stomatologie din dispensare și policlinici au dispărut ori s-au privatizat.

I.B.T.G.: Faptul că s-au înființat multe cabinete particulare, lucru care chiar a fost încurajat de stat, pare a început o binefacere dar, ca orice acțiune, are părți bune și mai puțin bune. Cabinetele de stomatologie din dispensare și policlinici, din centrele de stomatologie au fost privatizate prin contracte de comodat în vederea dezvoltării „economiei de piață” la care aspirăm. Cabinetele s-au înmulțit și s-a creat un mare dezechilibru între cerere și ofertă și astfel adresabilitatea a scăzut, iar impozitele și taxele au sugrumat cabinetele. Înainte de 1995-2000 erau aproximativ șapte mii de medici în toată țara. Astăzi, conform Institutului Național de Statistică, numărul de cabinete care își desfășoară activitatea în sistemul public și privat, este în mediul urban 13834 de cabinete stomatologice independente și în rural de 2343. Înainte de prima perioadă arătată medicul stomatolog lucra șase zile pe săptămână, cu program de șapte ore pe zi și avea în jur de douăzeci de pacienți zilnic. Era un volum mare de muncă, dar care ridica mult experiența și nivelul profesional al medicului.

AL.Ș.: Cum explicați scăderea dramatică a numărului de cabinete?

I.B.T.G.: S-a ajuns ca multe persoane cu venituri modeste, mai ales pensionarii, să trăiască fără dinți, mâncând astfel pe gingii. Aspectul fizionomic al acestor persoane și ar trebui să constituie un semn pentru cei care decid politica sanitară a statului, pentru asistența stomatologică preventivă și curativă. Casa Națională de Asigurări de Sănătate trebuie să acorde sprijin, să se implice mai mult în asigurarea asistenței stomatologice a populației.

Ministerul Sănătății și direcțiile sanitare trebuie să coordoneze mai susținut cursurile de perfecționare a medicilor dentiști adaptate la condițiile stării generale de sănătate de la noi. Vorbim nu doar de afecțiuni dentare, ci și de materiale și tehnologii noi pentru tratarea afecțiunilor stomatologice, care înseamnă mult mai mult pentru salvarea sănătății populației. Pe aceste paliere ar trebuie să învățăm mai mult și să aplicăm (și) din experiențele altor țări.

AL.Ș.: S-ar părea că medicina dentară ar fi marginalizată, în comparație cu celelalte domenii medicale, că ar fi mai mult o afacere, decât un act medical. Cât de dificilă sau de pretențioasă este profesia de medic stomatolog?

I.B.T.G.: În comparație cu activitatea celorlalți medici, activitatea medicului stomatolog este foarte complexă, dificilă, periculoasă și nu este remunerată corespunzător. Medicul este expus contaminării cu diferite boli transmisibile prin respirație și nu numai, pentru că pacienții nu declară întotdeauna bolile de care suferă (gripă, hepatită etc.). Totodată, își asumă riscul unor accidente mortale prin șoc anafilactic al pacientului, leziunea unor nervi în timpul manevrelor chirurgicale, hemoragii create de extracții dificile. De asemenea, trebuie să-l încurajeze pe pacient, să colaboreze cu el la actul medical, trebuie să știe să-i câștige încrederea. Într-un cuvânt, este o profesie care îl solicită foarte mult psihic și fizic și trebuie exercitată cu multă stăpânire de sine. Sănătatea stomatologică în România reprezintă un deziderat dificil de pus în practică, foarte greu de realizat! Tratatul stomatologic al populației este asociat cu riscul pentru boli cardiovasculare, diabet, boli metabolice și se impune dezvoltarea unor măsuri de promovare a sănătății orale ca parte integrată a promovării sănătății în general. Dacă ne doare un dinte noaptea nu avem unde să mergem să scăpăm de durere, este necesar să răbdăm până dimineața, iar când ajungem la un cabinet ne costă foarte mult tratamentul. Ar fi necesar să se reînființeze acele cabinete „non stop” și cel puțin tratamentele de urgență să se facă gratuit, măcar pentru pensionari sau persoanele cu posibilități materiale și financiare reduse. Vorbim, în această perioadă, despre o economie de piață în care contează mai întâi profitul și în subsidiar nevoia populației. Dacă primim mai atent putem observa că în cabinetele unde prețurile sunt mai mari, sunt mai elegante, chiar mai luxoase, aparatura mai scumpă, adresabilitatea este mai mare decât în cabinetele să le zicem „sărace”. Aprecierea ține foarte mult de eleganța cabinetului și mai puțin de profesionalismul medicului stomatolog. Cum arată medicul! Cum arată asistenta! Cum sunt îmbrăcați! Cum este vopsit cabinetul! Reclama cabinetului! Atmosfera din cabinet, eventual, să fie și o asistentă „cochetă” care să-l atragă pe pacient, să-l steargă pe frunte și să-i liniștească emoțiile. Se acordă mai multă atenție aspectului, „ambalajului” și nu conținutului actului medical. Este o deturmare a scopului său. Eu sunt convins că într-o economie de piață prețurile nu se dublează de la o zi la alta. Nimeni nu îndrăznește să se împrumute la bancă și să dea o dobândă de 200%. Cu ce poate să acopere aceste prețuri? Este nevoie de integrarea serviciilor de sănătate orală în politicile de sănătate publică. În România, de pildă, asigurările obligatorii de sănătate nu includ serviciile stomatologice decât pentru copii, și acolo parțial și în limita unor fonduri niciodată suficiente. Administrația Spitalelor și Serviciilor Medicale (ASSMB) din subordinea Primăriei Capitalei poate să deconteze tratamentul protetic al dinților, care poate deveni foarte ieftin, aproape modic. Sănătatea dinților influențează starea generală de sănătate și are un rol important în menținerea unei stări de bunăstare, care crește nivelul de interacțiune socială și promovează stima de sine. O dantură frumoasă și sănătoasă permite zâmbetul și alimentarea adecvată. O gură cu o dantură nesănătoasă poate să ducă la izolare socială, deoarece persoana în cauză poate evita să râdă, să zâmbescă, să vorbească și să interacționeze cu ceilalți, simțindu-se jenată de starea dinților săi și de percepția celorlalți asupra sa și a danturii sale. Să zâmbesti interlocutorului nu costă, dar să-ți menții o gură frumoasă trebuie să ai grijă de ea!

Ziua Mondială a Sănătății Orale
20 martie

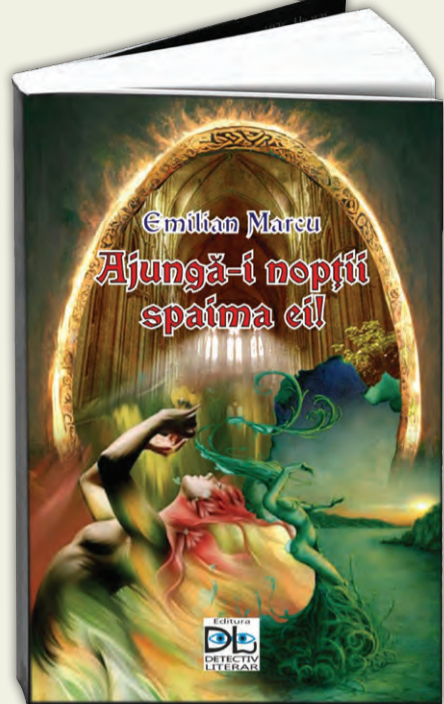

Ademenitor până la adicție

Premiat de Academia Română pentru proză în anul 2019, **Emilian Marcu** este genul de autor care exercită asupra cititorului o atracție neobișnuită, aproape inexplicabilă, poate tocmai prin capacitatea acestuia de a fi prin originalitatea o alegorie elevată în metafora și metamorfoza sufletului. În romanul „Ajungă-i nopții spaîma ei” (Editura Detectiv Literar, director Firiță Carp, București, 2023), el se transformă într-un mag al metaforelor cu care reușește să decodifice până la organic lumea interioară a personajelor. Prin-o complexitate inegalabilă a simbolismului ambivalent, autorul ne relevă sublimul sufletesc, dar și umbra sa întunecată, explorând emoții, obsesii, pasiuni și neliniște coplesitoare. Cu desăvârșită măiestrie, Emilian Marcu, acest Paganini al metaforelor, creează o atmosferă captivantă, care ne învâlie și ne introduce în avalanșa de trăiri ce zdruncină ființa angoasată de

spaîma morbidă a ciumei decimatoare. După căderea în „noaptea sufletului”, TREZIERA capătă dimensiunile universului pentru contele Pesamosta, personajul principal, care „ușor obosit, ușor aiurit, aproape amețit, puțin abulic, puțin visător, dar și cu o mulțime de întrebări care îi răsuceau, în fel și chip, mintea...”, ieșit din atmosfera fastuoaselor saloane și a petrecerilor concupiscente, reușește, printr-un act de transcendență, să-și regăsească sufletul. Toate acele figuri feminine, pasagere prin marasmul stăpânitor al orașului plutitor pe apa morții, îi devin părtașe mute ale celor mai mistuitoare suferințe. Prins între iubirea spirituală și viața instinctivă, două forțe care îl dezechilibrează depășindu-i puterea de a se opune vreuncea dintre ele, ajunge să accepte reunirea dintre instinctul sexual și cel profund spiritual. Ca o descătușare, iubirea contelei dă năvală din adâncurile sale lăuntrice, deve-

nind un „paradis-infern”, o neliniște permanentă, care îl nedumerește și îi destabilizează trufia ego-ului, pe care-l condamnă la dispariție, pentru a renaște apoi deplin conștient în iubirea necondiționată. Cu obstinație dureroasă, el luptă cu moartea sa interioră profund transformatoare, dar și cu moartea iminentă a femeii/fată, Giovana. Boala acesteia, sentimentul neputinței, orgoliul ingenuncheat, îi dau șansa salvării dintr-o lume decadentă prin iubirea agape, care se oferă și celor nevrednici, incapabili chiar să o dorească. Pentru că Dumnezeu se manifestă ca o „agape”. Romanul se încheie ca o cântare îngerească, precum o intuiție a simțurilor care străbate spațiul și timpul, un fel de a vedea șoapte și de a auzi tăceri des-carnate, „cuvintele ieșind din gura ei ca niște litere luminoase pe care le putu și citi și auzi în aceeași clipă.” Așadar, noua carte a lui Emilian Marcu transpune distincția harului său în

figuri stilistice sofisticate, care-i confirmă virtuozitatea emergent creatoare, ademenitoare până la adicție. **CARMINA IORGA**

Benzuri

Într-o zi friguroasă al acestui Gerar, în fața unei cafele fierbinți, împreună cu părintele paroh Antonie I-am abordat pentru câteva clipe, în redacția revistei CRONICA TIMPULUI, pe domnul George Vlaicu, pe care I-am instigat spontan la o discuție fără o tematică prestabilită, iar dialogurile cele mai relevante le consemnez mai jos.

SANTUZZA TĂLMĂCEANU DINESCU

cea care uită, din 50 în 50 de ani, amintirile. De aceea, acestea trebuie mereu împropățate.

G.VI.: În Cronica Timpului de multe ori am rezervat și pagini dedicate unor redări picturale cu iz istoric. Eliberarea Principatelor Românești de sub tutela Imperiului Otoman, în 1877, s-a produs printr-un război cu multe pierderi de vieți omenești.

S.T.D.: Faptele de vitejie ar fi trebuit să aducă pe pieptul României o Medalie de Aur pentru credința creștină nestrămutată, pentru libertatea femeii române, pentru păstrarea sacralității obiceiurilor unui popor, care are încă conștiința frumuseții plaiurilor în care trăiește. Româniul a fost conștient că această țară merită sacrificiul lor pe care l-au adus prin zecile de mii de soldați, de la oameni simpli, la militari și generali iar nume precum Mărăcineanu, Cerchez, Cernat, Radovici, Zelescu, Bordeianu, Mateescu sunt încărcate de glorie eternă. Cu flacăra sufletelor lor au părjolit stăpânirea străină. Pentru Patrie – un film artistic document, ne va crea mereu emoții și prin faptul că minuția noastră actori și regizorul Sergiu Nicolaescu au lăcrimat în taină întrupând români

adevărați. Este semnificativă secvența din film în care prințul Carol I de Hohenzollern, comandant al trupelor beligerante româno-ruse, anunță pornirea luptelor. A urmat o perioadă de lupte crâncene.

Preotul ANTONIE: La început de an, e o bucurie pentru mine să observ că jurnalismul – activitatea complexă, solicitantă ca pregătire și acțiune, a abordat coordonata memorărilor. Cuvinte de laudă am pentru conținutul și felul în care se prezintă Cronica Timpului.

S.T.D.: Părinte Antonie, domnul George Vlaicu, redactor-șef adjunct al acestei reviste, este cel care a fost și va fi

alături de noi în demersurile curajoase desfășurate în „vuietul” acestor vremuri. A fost plăcut surprins de apropierea sufletească a dumneavoastră pentru presă.

G.VI.: Am aflat că toți bărbații din familia dumneavoastră au fost la datorie, pe câmpul de luptă din ultimii 150 de ani.

S.T.D.: Tatăl părintelui s-a întors din al Doilea Război Mondial, dar cu probleme cardiace.

Pr.A.: La câțiva ani distanță, fiind cu el în pădurea de lângă satul nostru, Ocnița de Dâmbovița, să facem rost de lemne de foc, fiindcă iarna începuse să-și facă apariția, probabil din cauza efortului și a frigului a făcut un infarct care l-a prăbușit la pământ, lângă un copac. Aveam doar 13 ani și am fost atât de speriat în acel moment încât am căzut în genunchi și nu am putut să îi strig pe ceilalți bărbați cu care venisem. După un timp, am ridicat privirea. De jur împrejur veniseră lupii. Mi-am acoperit cu palmele ochii, am rostit Tatăl nostru pe nerăsuflăte. „Doamne”, am zis, „dacă scap cu viață, îți promit că te voi sluji cu credință!”. Cipele treceau greu, mă cuprinsese frigul, teama și pe furis am privit cu atenție în jur. Lupii plecaseră.

G. VI.: Iată-vă acum, la o venerabilă vârstă, preot, arhimandrit, stareț, călăuzitor de suflete creștine. În legătură cu destinul nostru, sunt multe lucruri de analizat și încă mult de aflat. Este cunoscut că ați redat la sute de enoriași liniște sufletească și ați dat sfaturi în momentele de spovedanie cu multă răbdare și înțelepciune.

S.T.D.: Cu efortul dumneavoastră și donații de suflet ați ridicat Mănăstirea de la Adămești, Teleorman, cu hramul Sfântului Alexie Cuviosul, Omul lui Dumnezeu, și pe cea de la Șlișteștea Gumești, Teleorman, cu hramul Sfântului Ilie Tesviteanul.

Pr.A.: Cu cât înaintăm în vârstă conștientizăm că timpul ce ne aparține nu este infinit și că fiecare dintre noi trebuie să lășăm moștenire ceea ce con-

siderăm că este important prin mesaj și valoare: oamenii de știință – descoperiri și invenții; oamenii de artă – picturi, compoziții muzicale, romane, spectacole, iar mentalitatea aceluia care au talent de a face bani trebuie schimbată radical în sensul utilizării acestora în scopuri sociale. Fie ca acest nou an să vă dăruiască mulți ani cu sănătate! Iubire tuturor!

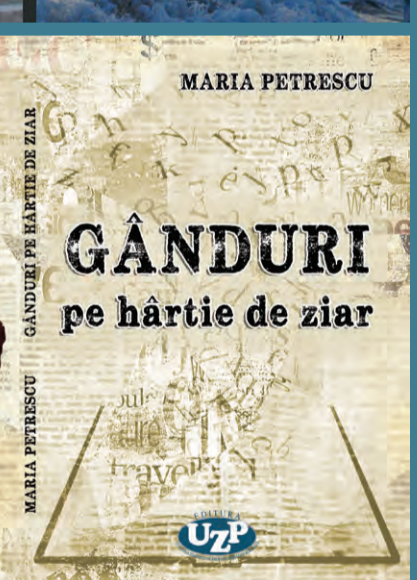
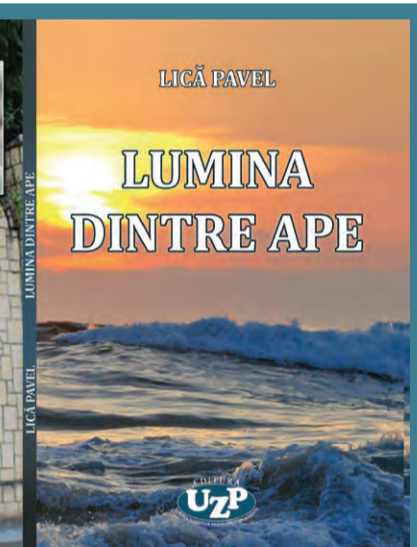
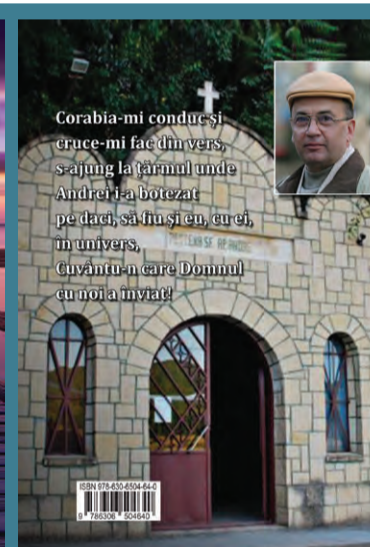
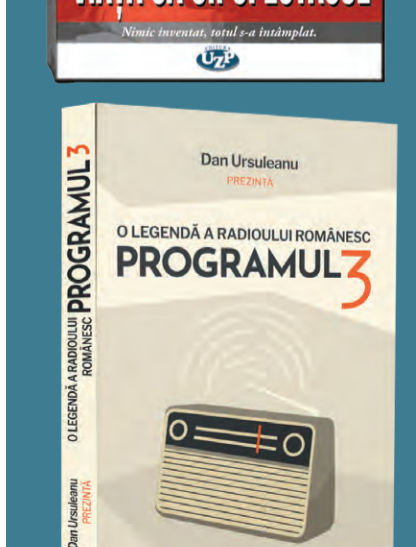
G.VI.: Să vă avem printre noi călăuză luminoasă!

S.T.D.: Întâlnirea cu dumneavoastră ne-a reconfirmat sensul corect al unei vieți. Mă gândesc că acum ar fi momentul să ne reamintim că prin diverse modalități artistice ne sunt reamintite Cele Zece Porunci ale Vechiului Testament. Regăsim astfel zece momente în filmele maestrului Sergiu Nicolaescu, pe care le-am putea reuni sub denumirea de Zece Ziceri: Capcana mercenarilor, maiorul Andrei: „Biblia mea? Zece că cei din urmă vor fi cei dintâi, pe lumea asta, nu pe cealaltă...”; Un comisar acuză, comisariul Moldovan: „Cum ați spus, domnule senator, tot ce ne înconjoară este o minciună, deci totul e permis și atunci nimic nu este imposibil. Mulțumesc! Am să caut să țin minte!”; Duelul, comisariul Moldovan: „Vezi tu, Picule, în viață trebuie să fim responsabili pentru tot ceea ce facem. Acum nu mai poți face decât un singur lucru pentru fratele tău, să-ți respecti jurământul de a duce o altfel de viață...”; Cu mâinile curate, comisariul Tudor Micovan: „Politia! Sus mârșile, treci cu fața la perete și nu mișcă nimeni! Pascale, strânge banii de pe mese! Știi cine e asta, domnule Roman? Regele neînconorat al cerșetorilor!” Oglinda, un general neamț: „A răsărit soarele... O nouă zi. Domnule mareșal Antonescu, vă amintesc că Germania nu s-a opus trativelor duse cu Finlanda. Am fost numit comandantul tuturor operațiilor din România. O mare răspundere și o mare onoare”. Întâlnirea, colonelul Filip: „La masa de joc trebuie să aiăbă loc revanșa pentru că se cade ca datorile și obligațiile să fie plătite până la sfârșitul anului, nu? De fapt, eu fug de singurătate iar aici, la malul mării, monotonia boxajului mă scoate din sărite.” Ringul, maiorul Andrei: „Au trecut ani dar și acum am coșmarurile de atunci, din lagăr. Umilițele fără limite, frici cumplite, speranța că poți scăpa cu viață sau faptul că, pentru o bucată de pâine, suportam orice”. Supraviețuitorul, maiorul Tudor Andrei: „Dacă nu deții controlul, lași soarta să-și facă de cap și e păcat. Dom-

nule Golberg, în clubul de jocuri extreme ce-ți aparține, ruleta rusească a rămas un joc de copii față de noua strategie de joc încercușat”. Din observațiile de viață ale maestrului Sergiu Nicolaescu: „Când te vezi la o masă cu un om bogat, fă-i o cadou care să-i amintească în mod plăcut de copilărie și plătește tu băutura”; „Dacă ți se face, o dată, o porcărie, nu uita persoana. Rândul viitor al vea parte de una și mai mare”.

Apariții la Editura UZP

Femei celebre și poveștile lor de viață

Cella Delavrancea

un nume ca un foșnet de mesteceni murmurând în surdina un preludiv de Chopin. Un nume pe nedrept uitat într-o partitură veche pe un pian. Un nume ce ne readuce în față imaginea unei femei delicate, micuță de înălțime, cu o personalitate uriașă. Personalitate pe care o descoperim în muzica pianului, în cărțile și într-o viață de 104 ani. O pianistă celebră, care a umplut de aplauze înalte scene ale Europei, o scriitoare care ne-a încântat imaginația cu cărțile ei. Maria Cella Delavrancea-Lahovary s-a născut la București într-o zi geroasă de decembrie a anului 1887. Fiică a celui care a fost marele scriitor, avocat și primar al Bucureștilor, academician Barbu Ștefănescu Delavrancea, cel de la care ne-au rămas Apus de Soare, Sul-

parte, până unde nu mai puteau apuca ochii celor de față... Tânărul erou este Cella Delavrancea, monstrul sălbatic domestic este Arta...” A crescut și s-a format într-o lume pe care putem doar să ne-o imaginăm, înconjurată de cele mai mari personalități culturale ale timpului: I.L.Caragiale, Ion Mincu, Vasile Lascăr, Alexandru Vlahuță, Nicolae Grigorescu, prezente în toate cărțile ei. A crescut alături de copiii lui Caragiale, de Ion Mincu cu care juca țintă, pe Vasile Lascăr îl vedea ca pe un sultan coborât din poveștile orientale, cu Alexandru Vlahuță mergea la piață să cumpere „babuni”, la Nicolae Grigorescu o fascinau ochii mari și rotunzi, iar pe Vlahuță îl asemăna unui vers de haiku, dar cel mai drag și mai apropiat i-a rămas Caragiale. Lumea bună a literaturii, a muzicii și a picturii

și energie uriașă, venită pe lume pentru celebritate, prietenă apropiată a Reginei Maria și mult îndrăgită de Regina Elisabeta, soție de ambasador și proprietar de bancă, parteneră de scenă și nașa de cununie a lui George Enescu și a Marukăi Cantacuzino. Din dragoste pentru Casa Regală, fotografia Reginei Maria a rămas pe pian toată viața ei, indiferent de timpuri și de vremi, de regimuri politice sau sociale. Pianul nu a fost singura în-deletnicire a Cellei. „Taică, tu ai să scrii”, îi spunea tatăl ei, recunoscând în ea talentul literar și în 1929 își face debutul în revista lui Tudor Arghezi, „Bilete de papagal”, după care semnează cronici dramatice și de critică muzicală în cele mai mari reviste ale vremii. În 1946 îi

VICTORIA MARINESCU

pasiunea pe care a manifestat-o cu atâta talent în muzică și în scrieri a avut-o și în viață, iubirile ei stârnind multe rumori și comentarii la vremea lor. Pasiunea lui Octavian Goga pentru ea a fost fâțișă, au fost multe zvonuri despre relația avută cu Constantin Brâncuși, apoi cu Caragiale sau cu pictorul Pallady. Se pare și nici Nicolae Titulescu nu a rămas imun la finețea și talentul Cellei Dealavrancea. Mare dragoste avea să arate pentru cunoscutul și șarmantul filozof și om politic Nae Ionescu, alături de care a fost până în clipa morții lui survenită la 49 de ani. Toată viața i-a fost ferită de trei „boli” care distrug omul: gelozia, invidia și orgoliul. După instaurarea unui nou regim politic a fost îndepărtată de la Conservator și mutată la Liceul de Muzică, i s-a confiscat averea, dar i s-a lăsat casa din strada Toamnei, vizavi de Biserica Precupești, unde a locuit din 1920 până în 1991 când a părăsit lumea aceasta. „Eu aud lumea în Si bemol” spunea Cella strângând mâna tânărului pianist Dan Grigore. „Este tonalitatea în care

alături de I.L. Caragiale

Cella și Dan Grigore

tănica, Domnul Vuca sau Hagi Tudose și a Mariei Lupășcu, femeie elevată, admirabilă pianistă, licențiată în filosofie și matematică. A crescut de mică în sunetele pianului ascultând Beethoven, Bach și Chopin. A început să studieze pianul la trei ani, iar opt era deja considerată o pianistă foarte sensibilă. A beneficiat de o educație și instrucție deosebită în familie, cunoscând la perfecție limbile franceză și germană. Scrisa Caragiale în Universul: „A fost odată un copil mintos care, de deosebită între ceilalți de seama lui prin pornire la biruința grea – apucătură de suflet mare... și au pornit în goană, și au pierit în larg, de-

se aduna în casa lor din strada Polonă, purtând discuții până noaptea târziu la o ceașcă de ceai și pesmeți pe anason. A păstrat toată viața obiceiul întâlnirilor nocturne, primind prietenii după ora opt seara și pe la trei dimineața, când discuțiile se mai linișteau, începeau să se audă sunetele pianului. Începe studiile acestui instrument la București și mai apoi le-a continuat la Conservatorul din Paris unde, la 20 de ani, primește premiul I pentru pian. Respira muzica prin toți porii și a concertat și a umplut cu succes pe cele mai mari scene din Europa avându-l alături pe George Enescu la vioară. O femeie delicată cu o pasiune

au scris Mozart, Beethoven și Brahms” răspunde Dan Grigore. „Să auzi lumea în Si bemol, înseamnă să ai un auz absolut”. În decembrie 1987, când Cella Delavrancea, la împlinirea vârstei de 100 de ani, a urcat pe scena Sălii Radio din București, într-o rochie de catifea verde, s-a așezat la pian și a încheiat seara cu un Preludiu de Bach. A fost singurul artist român care a participat la aniversarea propriului centenar. S-a stins din viață în august 1991 și este înmormântată pe Aleea Artiștilor din Cimitirul Bellu. Cella Delavrancea este una dintre acele femei extraordinare ale culturii românești cu o poveste de viață ce merită spusă, o femeie fascinantă care a trăit din plin un secol de pasiune, energie și tinerețe.

Repere hibernale austro-ungare

32 de turiști din București, Arad, Sibiu, Călărași, Afumați... Miami au participat la excursia organizată de Christian Tour, partener al UZPR, la târgurile deschise în perioada Crăciunului, la Budapesta, Viena și împrejurimile capitalei austriece. Un drum lung, obositor, la finele căruia putem spune că am fost mulțumiți de ce am văzut și de inormațiile utile oferite de ghidul nostru, managerul Marius Berca.

Accentul în acest reportaj va cădea pe ce am admirat în peisajele austriece, deoarece la Budapesta am avut puțin timp la dispoziție. Austria are al treilea sediu al ONU, la Viena, după New York și Geneva, e locul 12 pe lista destinațiilor turistice mondiale, are clădiri care pun în valoare mari figuri ale trecutului, grădini și parcuri magnifice, monumente istorice și religioase etc. După un tur cu autocarul, pe o vreme mohorâtă, cu ploaie permanentă, am făcut cunoștință, per pedes, pe Bulevardul circular Ring, cu principalele repere ale Vienei, complementate ulterior. Într-o ordine aleatorie, ne-am purtat pașii spre Târgurile de Crăciun din fața Primăriei și parcul Prater, la Biserica Votivă înălțată la 1879 din inițiativa arhiducelui Maximilian, fratele împăratului Franz Joseph, la Universitate, cea mai veche școală superioară de limba germană, după cea de la Praga, construită în stilul Renașterii italiene, la Opera Națională, unde cele mai importante evenimente găzduite de capitala muzicii europene, la Biserica lăcaș de cult al Capucinilor, datând din 1632-1633, unde se odihnesc de veacuri 12 împărați, 17 împărăteșe, peste 100 de arhiduci austrieci sau la impozanta catedrală Sf.Ștefan, situată în centru înmădit de ploaie al urbei.

Admirăm și clădirile în care au locuit și creat Mozart, Beethoven, Johann și Richard Strauss, Schubert, Haydn, Brahms, Brucner, Mahler, Freud, Rilke, Zweig, Canetti, regizorii Fritz Lang și Erich von Stroheim, mai puțin Eminescu, în memoria căruia a fost plantat un tei, cu sămânța de la cel din Copou, în Parcul municipal, acum șapte ani, de către Asociația din Iași, ce poartă numele marelui poet și Primăria din Viena.

Nu puteam ocoli cele mai cunoscute castele. Hofburgul, fosta reședință de iarnă a Habsburgilor, sediu al Guvernului până la 1918, apoi Noul Palat Imperial, cu statuia ecvestră a prințului Eugen de Savoia și sculptura arhiducelui Carol, dar și cu Josefsplatz, cea mai frumoasă piață din Viena, cu o altă statuie ecvestră, a lui Josef al II-lea, datând din secolul al XVIII-lea.

Schönbrunnul, construit între 1695-1749, a fost reședința de vară imperială a lui Leopold I, regele Ungariei, din 1996 aflându-se în patrimoniul UNESCO. Turul Imperial permite turiștilor, contracost, vizitarea a 22 de camere de secol 18, apartamentele împăraților Franz Joseph și Elisabeta (Sissi), regina Ungariei, în 1861, cântăreață, iubitoare de poezie, de călătorii, asasinată la Geneva de un anarhist italian. Treceam prin câteva parcuri, unul, ridicat în perioada 1772-1780, cu alei mărginite de carpeni, bolți de verdeață și flori, grupuri sculptate, fântâni grațioase, altul, cu 400 de specii de animale și cea mai veche grădină zoologică barocă din lume, sera, cu 4000 de plante, muzeul trăsurilor, din secolele XVIII-XX.

Palatul Belvedere, de secol 18, a fost reședința de iarnă a împăraților, iar în prezent e sediul Ministerului austriac de Finanțe.

Puncte de întâlnire ale pelerinilor

Ajunul Crăciunului l-am petrecut la mănăstirea MELK și la stațiunea montană MARIAZELL. Mănăstirea, în formă de trapez, situată în landul Austria Inferioară, în vârful unei coline stâncoase ce domină valea Dunării de la o înălțime de peste 50 de metri, este inclusă în patrimoniul mondial al UNESCO din anul 2000. Starețul Berthold Dietmayer a pus prima piatră de temelie în 1702, lucrarea fiind încheiată în 1726, după planurile arhitectului Jkob Brandtauer. Treceam printr-o primă curte, încadrată de statuile sfinților Leopold și Coloman, patronii spirituali ai mănăstirii, după care mergem prin vestibulul cu plafonul pictat al sfântului Benedict și ajungem în Curtea Prelaților, un ansamblu de clădiri cu ziduri împodobite cu statui de profeți și fresce ilustrând cele trei virtuți teologale-credința, speranța și mila. Dar și cu Galeria Împăratului, care găzduiește camerele rezervate musafirilor de marcă, împodobite cu tablouri ale unor monahi și regenților Austriei. Mai rețin atenția Muzeul, cu obiecte istorice și contemporane, Biblioteca, pe două etaje, cu peste 1000.000 de volume și 1.800 de manuscrise, terasa, care leagă corpul de clădiri simetrice.

Ansamblul cuprinde și Biserica abațială cu turnuri simetrice ale fațadei vestice și o cupolă octogonală, de 65 de metri, fresce, ornamentate cu aur și marmură. Pe cupolă tronează Tatăl cel Veșnic și Hristos, înconjuurați de evanghelești, iar în centrul ansamblului principal sunt sfinții Apostoli Petru și Pavel, cărora le este închinat lăcașul. Aici și-a stabilit cartierul general Napoleon Bonaparte, după campaniile victorioase împotriva Austriei din 1805 și 1806.

Aproape de lăsarea serii vedem și stațiunea estivală și de sporturi de iarnă Mariazell, cel mai frecventat loc de pelerinaj, construită în 1157, după o donație a conților de Epperstein. În centru e Basilica, ridicată între 1644-1704, folosind planurile arhitectului Domenico Sciassi, cu o clopotniță portic gotică și Cupola Îndurării, cu statuia romanică ornamentată a Maicii Domnului din Mariazell, sub un baldachin de argint cu 12 coloane făcute de Etlach cel Tânăr în 1727 și un grilaj comandat de Maria Tereza în 1756. Se spune că, în 1364, regele Ludovic I al Ungariei a obținut o victorie importantă împotriva turcilor, pe care a atribuit-o Fecioarei din Mariazell, construind ulterior o capelă gotică împodobită cu bijuterii de valori inestimabile. Pelerinajul de aici atrage turiști nu numai din fostul Imperiu Habsburgic, la ceremoniile din 15 august și 8 septembrie.

Prima zi de Crăciun, la Casa Românească

Pe 25 decembrie, după ultimele plimbări prin Viena, am hotărât să sărbătorim Crăciunul la unul dintre cele trei restaurante cu profil românesc din frumoasa capitală austriacă. Ghidul a ales Casa Românească, unde am ajuns cu autocarul. Din bogatul meniu pus la dispoziție de patronul Cătălin am ales, firește, sarmalele cu mămăliguță, precedate de o gustoasă ciorbă de burtă. Pe parcurs, am avut surpriza de a-l vedea și pe reprezentantul lui Moș Crăciun, care a împărțit daruri copiilor mesenilor.

Final, la croaziera de pe Dunăre, la Budapesta

Reveniți în capitala Ungariei am făcut ultima vizită la Târgul de Crăciun din fața Catedralei Sf. Ștefan, unde trebuia să ai forinți pentru a face mici cumpărături. Mi-am amânat pofta de langoși, savurând seara, variata cină pescărească oferită pe vasul de croazieră, ascultând cu interes prezentarea în limba română a unui ghid local despre impozantele clădiri aflate pe malurile Dunării, străduindu-ne apoi să le fotografiem.

Am ajuns a doua zi, seara, la București, după un alt drum obositor. Cu promisiunea de a reveni cu o altă excursie pe aceste meleaguri, tot în decembrie, numai cu avionul, de preferat pe o durată mai lungă și cu un program cultural mai bogat.

✍️ RADU LEVĂRDĂ
Foto: Ștefan NECȘOIU

Două ediții ale Jocurilor Olimpice în 2024

Din 2012, o dată la patru ani, au loc două întreceri sub semnul celor cinci cercuri olimpice, una de Iarnă, dedicată Tineretului, și alta de vară, destinată sportivilor consacrați.

Recent s-a desfășurat la Gangwon, Coreea de Sud, ediția cu numărul 4 a Jocurilor Olimpice de Iarnă ale Tineretului, între 19 ianuarie și 1 februarie, la care au concurat și 33 de sportivi români, 16 fete și 17 băieți, la opt discipline - biatlon (6), sanie (5), bob (4), sărituri cu schiurile (4), patinaj viteză (4), schi fond (4), schi alpin (2), snowboard (2). Port-drapel au fost Kata Mandei, de la snowboard și Mi-hai Sami, monobob. La sanie Mihaela Anton a câștigat medalia de bronz. Au participat 1900 de sportivi, din 70 de țări, la 15 discipline, cu aproape 200 mai mulți decât la precedenta ediție de la Lausanne, de la care reprezentanții noștri au revenit cu trei medalii, două de aur și una de bronz.

Urmează peste câteva luni, mai precis în perioada 26 iulie-11 august, cea mai mare competiție mondială, Jocurile Olimpice de Vară, ajunsă la

borna cu numărul 26, ce vor fi găzduite de capitala Franței, Paris. La care România are, până acum, 61 de sportivi calificați la canotaj (44, cu 11 echipe), atletism (3), kaiac-canoe (3), inot (2), box(1) și gimnastică ritmică (1). Cele mai multe calificări au fost obținute la Campionatele Mondiale de canotaj, kaiac-canoe și atletism. Se vor mai acorda locuri în urma turneelor preolimpice de box (februarie), lupte (Baku, european, aprilie și Istanbul, mondial, mai), scrimă (aprilie, Luxemburg), tenis de masă (mai), precum și la competițiile mondiale de judo, haltere, scrimă.

România va găzdui anul acesta competiții internaționale de tenis, Transilvania Open, feminin, la Cluj-Napoca (februarie) și București, ATP 250 (aprilie), ciclism, etape de Cupa Mondială la sprituri cu schiurile, masculin și feminin, la Râșnov (2-4mai), ciclism, Europenele de Mountain Bike, la Cheile Grădiștei (8-11 mai), Semi-maratonul București (mai), Bucharest 10k Grand Prix de atletism (iunie), Turul ciclist al României (septembrie),

Maratonul Internațional București (octombrie). Echipetele feminine de handbal Rapid și CSM București joacă ultimele meciuri din grupele Ligii Campionilor, cu șanse de calificare în fazele următoare. Alte formații continuă evoluțiile în grupele Cupei EHF. Pe 9 martie se reia Formula 1, la Jeddah, care se va încheia pe 8 decembrie la Abu Dhabi.

Revenită în elita continentală la fotbal, naționala antrenată de Edward Iordănescu va evolua la turneul final EURO 2024 într-o grupă cu câștigătoarea play-offului B (pe 17 iunie), cu Belgia (22) și Slovacia (26). Ocupantele primelor două locuri din fiecare grupă vor continua competiția, alături de cele mai bine clasate de pe poziția a treia. În Cupa Billie Jean King la tenis feminin România va juca împotriva Ucrainei, în deplasare pe 12 și 13 iunie. Băieții încearcă să revină în Grupa Mondială a Cupei Davis. Rețin, de asemenea, atenția cele patru turnee de Grand Slam la

tenis, Australian Open, French Open, Wimbledon și US Open, finalele Turneelor Campioanelor (28 octombrie-3 noiembrie), Turneului Campionilor, la Torino, Cupei Davis (10-17 noiembrie, Malaga), Mondialele de patinaj artistic (martie), Europenele de gimnastică artistică masculină (24-28 aprilie) și feminină (4-6 mai), Turul ciclist al Italiei (4-6 mai), al Franței (29 iunie-21 iulie), al Spaniei (septembrie), Europenele de handbal feminin (28 noiembrie, 15 decembrie, Austria și Elveția).

Iubitorii sportului cu mingea la coș vor fi conectați la meciurile din Euro-liga masculină și NBA All Star Game (18 februarie), iar cei care îndrăgesc fotbalul american la Super Bowl (11 februarie). La rândul lor, împătimitii sportului rege nu vor neglija play-offul și play-outul Superligii noastre, finalele cupelor europene intercluburi, de la primăvară și apoi preliminariile și partidele din grupele viitorului sezon internațional.

Pagină realizată de RADU LEVĂRDĂ

Alina Rotaru Kottman - atletism (lungime)

Andrei Muntean - Gimnastică artistică

Annaliese Drăgan - gimnastică ritmică

Cătălin Chirilă - canoe

David Popovici - înot

Lăcrămioara Perijoc - box feminin 54kg

Anca Bodnar și Simona Radiș - canotaj

AVOCATUL CASEI

DECĂDEREA DIN DREPTURI PĂRINTEȘTI

Potrivit art. 508 alin (1) Cod civil, decăderea din exercițiul drepturilor părintești se poate pronunța dacă părintele pune în pericol viața, sănătatea sau dezvoltarea copilului prin relele tratamente aplicate acestuia, prin consumul de alcool sau stupefiante, prin purtarea abuzivă, prin neglijența gravă în îndeplinirea obligațiilor părintești ori prin atingerea gravă a interesului superior al copilului. Rezultă că, în sinteză, decăderea din exercițiul drepturilor părintești se poate cere în caz de abuz sau neglijență gravă, situații care sunt explicitate în Legea nr. 272/2004. Potrivit art. 94 alin (1), prin abuz asupra copilului se înțelege orice acțiune voluntară a unei persoane care se află într-o relație de răspundere, încredere sau de autoritate față de acesta, prin care sunt periclitate viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului. De asemenea, conform art. 95 din lege, sunt interzise aplicarea pedepselor fizice sub orice formă, precum și privarea copilului de drepturile sale de natură să pună în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea fizică sau psihică a copilului, atât în familie, cât și în orice instituție care asigură protecția, îngrijirea și educarea copiilor. Conform art. 94 alin (2), prin neglijarea

copilului se înțelege omisiunea, voluntară sau involuntară, a unei persoane care are responsabilitatea creșterii, îngrijirii sau educării copilului de a lua orice măsură subordonată acestei responsabilități, fapt care pune în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului. Motivele pentru decăderea din exercițiul drepturilor părintești sunt limitativ prevăzute de lege, textul fiind de strictă interpretare. Fiind o atingere (restrângere) a unor drepturi fundamentale, ocrotite de art. 26 (viața de familie) și art. 53 din Constituție și, respectiv, de art. 8 CEDO, și întrucât implică separarea forțată a copilului de părinți sau de unul dintre aceștia, decăderea din exercițiul drepturilor părintești este o măsură care nu poate fi luată decât dacă este necesară și are un scop legitim, respectiv este temeinic justificată de imperativul respectării interesului superior al copilului. Astfel, părăsirea copilului, neacordarea întreținerii, lipsirea de supraveghere, conduita imorală a mamei pot constitui motive pentru decăderea din exercițiul drepturilor părintești. Cu toate acestea, expresia din cuprinsul art. 509 C.civ. „atingerea gravă adusă interesului superior al copilului”, este foarte generală, de natură să acopere o multitudine de abateri grave de la exercițiul drepturilor părintești. Doctrina este unanimă în a considera că decăderea din exercițiul drepturilor părintești intervine pentru deficiențe grave în exercitarea drepturilor părintești cu privire la persoana copilului. Este discutabil dacă

decăderea sancționează și modul de înfăptuire a ocrotirii părintești în latura sa patrimonială. În practică, problema dacă și în ce măsură abuzul emoțional asupra minorului sub forma unor acte de alienare parentală a acestuia constituie sau nu un motiv de decădere din exercițiul drepturilor părintești este controversată. Personal consider că împiedicarea unuia dintre părinți de a avea legături personale cu minorul nu constituie prin ea însăși un motiv de decădere din exercițiul drepturilor părintești a părintelui la care locuiește copilul. Potrivit art. 41 din Legea nr. 272/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 191/2022, dacă există motive temeinice pentru a suspecta că viața și securitatea copilului sunt primejduite în familie, reprezentanții serviciului public de asistență socială ori, după caz, ai direcției generale de asistență socială și protecția copilului de la nivelul sectoarelor municipiului București au dreptul să viziteze copiii la locuința lor și să se informeze despre felul în care aceștia sunt îngrijiți, despre sănătatea și dezvoltarea lor fizică, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, acordând, la nevoie, îndrumări necesare. Dacă, în urma vizitelor efectuate, se constată că dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului este primejduită, serviciul public de asistență socială este obligat să sesizeze în termen de 24 de ore direcția generală de asistență socială și protecția copilului în vederea luării măsurilor prevăzute de lege. La rândul ei, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze instanța judecătorească în situația în care consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru decăderea, totală sau parțială, a părinților ori a unuia dintre ei din exercițiul drepturilor părintești. Din analiza acestor dispoziții legale rezultă că, pe lângă normele de drept material, sunt instituite și unele norme speciale de procedură, iar sub aspectul calității procesuale active este consacrată una specială și unică a autorității administrative publice locale cu atribuții în domeniul protecției copilului. În acest sens, textul se coroborează cu prevederile art. 37 C.pr.civ. referitoare la legitimarea procesuală excepțională a unor persoane, potrivit cărora, „În cazurile și condițiile prevăzute exclusiv prin lege, se pot introduce cereri sau se pot formula apărări și de persoane, organizații, instituții sau autorități, care, fără a justifica un interes personal, acționează pentru apărarea drepturilor ori intereselor legitime ale unor persoane aflate în situații speciale sau, după caz, în scopul ocrotirii unui interes de grup ori general”. Având în vedere caracterul special și excepțional al măsurii decăderii din exercițiul drepturilor părintești, dispozițiile legale analizate sunt de strictă interpretare, ceea ce înseamnă că numai autoritatea administrației publice locale cu atribuții în domeniul protecției copilului poate să

Avocat VERONICA MUȘAT - BOCȘE Baroul București 0721.47.32.90 0744.84.81.83 veronica_musat@yahoo.com

sesizeze instanța de judecată cu o astfel de cerere, având o calitate procesuală activă exclusivă și excepțională în această materie, atât în primă instanță, cât și în calea de atac. Celălalt părinte nu are legitimare procesuală activă de a solicita decăderea din exercițiul drepturilor părintești. Chiar dacă are o legitimare procesuală activă excepțională, consider că direcția pentru protecția copilului poate să renunțe la cererea de chemare în judecată sau, după caz, la calea de atac, dacă această renunțare este în interesul superior al copilului. Potrivit art. 96 din Legea nr. 272/2004, orice persoană care, prin natura profesiei sau ocupației sale, lucrează direct cu un copil și are suspiciuni în legătură cu existența unei situații de abuz sau de neglijare a acestuia este obligată să sesizeze serviciul public de asistență socială sau direcția generală de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază teritorială a fost identificat cazul respectiv. Desigur, prin orice persoană se înțelege și copilul în cauză. Pentru semnalarea cazurilor de abuz sau de neglijare a copilului, la nivelul fiecărei direcții generale de asistență socială și protecția copilului se înființează obligatoriu telefonul copilului, al cărui număr va fi adus la cunoștință publicului. Legea nr. 272/2004 prevede măsura specială a plasamentului în regim de urgență, precum și efectul suspendării exercițiului drepturilor părintești. Astfel, potrivit art. 100 din lege, reprezentanții persoanelor juridice, precum și persoanele fizice care au în îngrijire sau asigură protecția unui copil sunt obligați să colaboreze cu reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului și să ofere toate informațiile necesare pentru soluționarea sesizărilor. Ca natură juridică, decăderea din exercițiul drepturilor părintești poate fi privită, din punctul de vedere al părinților, ca o sancțiune, iar din punctul de vedere al copilului, ca o măsură de protecție.

Revistă editată de UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

REDACȚIA

Director general onorific DORU DINU GLĂVAN
Director general NICOLAE VASILE
Redactor șef RODICA SUBȚIRELU
Redactor șef-adjunct GEORGE VLAICU
Redactor-șef-adjunct TEODORA MARIN
Editor coordonator OVIDIU ZANFIR
Secretar general ALEXANDRU ȘTEFAN

MEMBRI FONDATORI:

DORU DINU GLĂVAN
FLORIAN LAURENȚIU STOICA
RODICA SUBȚIRELU
MIHAELA RUSU
DOINA BĂRCĂ
CLEMENTINA TIMUȘ
REMUS FIȘCĂ
ELIZA ROHA
CORINA POPESCU
IOANA UNGUREANU
ELENA SANTAMARIA
ANCA SIMILEA GIACOMELLO
TEOFIL BRADEA
CLAUDIA MOTEA
BENONE NEAGOE
DUMITRU MĂDULARU

Seniori editori:

Prof. univ. dr. ȘTEFAN PĂUN
Conf. dr. CORNELIU ZEANA
Conf. univ. dr. GABRIEL I. NĂSTASE
CORINA VLAD DIACONESCU
NICOLAE CABEL
MARIAN DUMITRU
GEORGE CANACHE
ALEXANDRU ANDREI (Paris)
ALEXANDRU ȘTEFAN
COJOCARU VERGIL - COVER
Consultanță juridică: av. VERONICA MUȘAT-BOCȘE

ISSN: 2393-1361 Tipărit la: CNI CORESI S.A.

Adresă:

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România
Bld. General Gheorghe Magheru 28-30, et. 1, Sector 1, București
Contact:
Tel: 021 317.92.25;
Fax: 021 313.06.72
cronicatimpului@gmail.com
uzpr.ro/cronica-timpului
facebook.com/uzp.org.ro

Responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului publicat aparține autorului.

La 86 de ani!

RODICA SUBȚIRELU

Într-o târzie zi de toamnă, de acum câțiva ani, a bătut la ușa redacției „Cronica Timpului” un domn cu părul complet alb. Ne-a salutat respectuos, pe mine și pe colega Mihaela Rusu, recomandându-se: „Sunt **Vergil Cojocaru**, pictor și critic de artă plastică. Prietenii și colegii îmi spun Cover. Aș dori să colaborez la revista dumneavoastră cu articole însoțite de imagini ale tablourilor unor artiști plastici, mai mult sau mai puțin cunoscuți pe simeze. Nu solicit vreo remunerare financiară. În schimb, artiștii plastici despre care voi scrie și-au exprimat dorința de a cumpăra un anumit număr de exemplare”.

Mi-a plăcut stilul lui direct de a-și susține propunerea și l-am rugat să ne dea un text spre publicare. L-a scos imediat din geantă, acceptând să-l publicăm în numărul viitor. Ulterior, Cover a devenit un colaborator activ al revistei noastre. Nu numai cu cronici plastice, ci și cu o rubrică permanentă, intitulată „Tabletă de suflet”, cu subiecte dintre cele mai interesante, mult apreciată de cititori. La rândul lui, ne-a oferit ulterior fiecăruia din redacție câte un mini-tablou înrămat, din arhiva personală.

Cover, colegul nostru, are și o aptitudine aparte de a întreține atmosfera plăcută, însuflețită, în cadrul ședințelor de redacție sau al diverselor evenimente culturale, cu diverse glume sau șotii. Un om talentat, jovial și un bun coleg, care aduce un plus de calitate conținutului revistei noastre.

*La mulți ani
cu sănătate
și fericire!*

